

DE

NUMMER 184 - mei 2004

NAR

maandelijks op 4000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 12

Stadsplanning in Gent
zuurstof voor de Brugse Poort?

P. 2-3

europa en Europa²
*de uitbreiding onder
het brandglas*

P. 6-7

**Van eigen volk eerst
tot klant is koning...**

P. 10-11

1 Mei-activiteiten

Brugge:

Reclaim Solidarity

Feestelijke parade voor meer solidariteit en een verdraagzamere samenleving.

14u Stationsplein

info@reclaimsolidarity.tk

Gent:

Linkse ratten, hang uw matten!

Fiscale amnestie? Dan minstens sociale amnestie!

Breng je hangmat, veldbed, strandzetel mee en bouw mee aan een sociaal hangnet langs de 1-mei stoet.

Meer info: anarchistischcentrum@lycos.com

Louvain-la-Neuve:

Inhuldiging van de Ecolabus

Axiebus op plantaardige olie, dat verdient een feest:

Vanaf 15u: Circusacts, animaties, fanfare,...

Vanaf 19.30u: Optredens (Usual Suspects, Arolde, Insolite, Carton)

Vegetarische maaltijd voorzien door Kokkerellen en Recupacuiotot

Ferme du Bièreau, 3 Scavée du Bièreau (op 5 min. van station) - ecolabus@collectifs.net

Masselt:

Reclaim The Streets!

Zaterdag 1 mei

(vertrek aan het station)

Waarde kameraden,

De tijden zijn veranderd!
Althans dat wilt men ons doen geloven...

Mia heeft het licht gezien,
ze zegt "niemand gaat verloren".
Op haar menu staan Europese verkiezingen
en kaviaar met volkoren.
Steve Stevaert leerde haar
hoe 'dé mensen' verbaal te bekoren.

Ook de patroon wist best wel waarom hij
zijn gasten uitbetaalde in drankbonnen.
Maar met de lont in de fles,
werd het vluchtige goedje meer dan eens
ingezet.

Drankbonnen voor brandbommen!
Toen heette het nog gewoon verzet!

Vandaag is het feest; her en der in het land
wordt er weer lustig gespeecht
en veel lekkers beloofd.

Intussen worden steeds meer mensen
van hun dromen en brood beroofd!

Zo zal het ACW morgen
haar achterban mobiliseren
om trouw binnen de zuil
- en dus ook op de N-VA -
te stemmen.

Welke vlaams-nationalist had ooit gehoopt
syndicalisten zo gemakkelijk te temmen?

Ook het fascistisch blok
is reeds enkele jaren trouw van de partij
op deze hoogdag.

"Recuperatie", roepen de sossen
en zij kunnen het weten.

Het blok en de SP-A worden elkaar
steeds meer schatplichtig.

Maar wij zijn het nationaal-socialistisch
experimentje van '33 niet vergeten.

En zijn het dan niet de socialisten die de de-
portatietreinen hebben geruild voor de meer
effectieve chartervluchten?

En kwam het ideeje niet van een bende
doortrapte fasco's?

Uitwijzingen in naam van
'onze' sociale zekerheid.

Maar wie snoeit er
aan de sociale verworvenheden,
met meer dan gewone vlijt?

De tijden zijn veranderd! Althans dat wil
men ons doen geloven...

We hadden met gemak De Nar kunnen vul-
len met heroïsche verhalen over de ware
ontstaansgeschiedenis van 'de dag van de
arbeid'. Heeft men u verteld over de marte-
laren van Chicago? Over de moord aldaar op
een aantal anarchisten? Heeft men u wel eens
gezegd hoe er in die tijd met scherp gescho-
ten werd op arbeidersters die opkwamen voor
minder arbeid en meer leven? Neen, nog even
en ze gaan vertellen hoe 'dé mensen' gestre-
den hebben voor (de dag van) de arbeid. Maar
de geschiedenis is al te veel geclaimed, wij
claimen liever de toekomst!

Ook vandaag -hier en nu- wordt er nog met
scherp geschoten op mensen die strijden om
te leven.

En ook vandaag zijn er anarchistenes die zich
engageren in de strijd. Deze Nar is dan ook
onze manier om een hommage te brengen aan
zij die sneuvelden in de strijd tegen arbeid,
tegen de kapitalistische uitbuiting en voor
een leven in vrijheid. Vandaag gaan onze
gedachten naar de miljoenen slachtoffersters
van Fort Europa, zij die opgesloten, gedepor-
teerd of gelijkwideerd zijn, zij die uitgehon-
gerd, leeggemolken en verkracht zijn, zij die
de dagelijkse terreur van de fabriekspoorten
ondergaan...

Maar het academisch kwartiertje heeft lang
genoeg geduurd; oogkleppen leiden vroeg of
laat tot blindheid en door een roze bril kun je
nog nauwelijks een fascist herkennen. Het is
tijd om kant te kiezen! Genoeg socialistische
en andere maskerales, leve de barricades!

Een strijdbaar 1 mei en veel leesgenot,

-- AMP.

P.S.: was ik bijna even klein-links (LSP, SAP,
PVDA,...) vergeten, je zou voor minder...

Voor de duidelijkheid: wij willen alles, met-
een, hier en nu, en er is geen dialectiek krach-
tig genoeg om ons hier van af te houden.

Stadsplanning in Gent: zuurstof voor de Brugse Poort?

Twee historische beluikjes: Brunelstraat en Sikkelsestraat

In 1888 werd in de Brugse Poort de eerste steen gelegd voor twee beluikjes die de namen Brunelstraat en Sikkelsestraat meekregen. Voor die tijd waren de woningen behoorlijk progressief, onder andere door het voorzien van een tuintje of een koertje, wat toen geen wettelijke vereiste was. In de jaren '70 was er een uitstroom van de meer gegoede bewoners van de buurt naar groene buitenwijken en een instroom van migranten. In de jaren '90 ontdekten studenten en jonge gezinnen de buurt en maken de sociale mix volledig. Door de toeloop gaan de huurprijzen echter omhoog en is de huidige infrastructuur niet echt meer toereikend - vooral het gebrek aan groen en open ruimtes blijkt een probleem.

In de lente 2002 ontplooit het stadsbestuur van Gent een op zijn minst gezegd ambitieus plan om de buurt drastisch herin te richten: *‘Zuurstof voor de Brugse Poort’*, waar de minister op 31 juli 2003 zijn goedkeuring voor geeft. Het project wordt in een gesloten vergadering voorgelegd aan de buurtbewoners in het schooltje in de Balsmierstraat. Meteen maakt het stadsbestuur bij monde van **J. Heytens** de strategie duidelijk: het plan ligt op tafel, er is geen discussie over mogelijk. Het enige waar de bewoners nog enig initiatief mogen ontplooien is bij het zoeken van een nieuwe woning, met de belofte dat daar begeleiding voor voorzien zal worden. Later krijgen enkelen die zich nog best thuis voelen in de Brunelstraat of de Sikkelsestraat een schriftelijke aanmaning *“de zoektocht naar een nieuwe woning te intensifiëren.”*

Zuurstof voor de Brugse Poort

Waaruit bestaat ‘Zuurstof voor de Brugse Poort’ precies? Op verschillende plekken worden groene zones aangelegd, uitgebreid of toegankelijker gemaakt en er komt een ‘rode loper’ een soort centraal fietspad, die in de Kastanjestraat een verbreding van de straat zou inhouden en enkele huizen zou kosten.

Het meest in het oog springend onderdeel is de aanleg van het Acaciapark, dat in de plaats zou komen van een parking en de twee eerder genoemde beluikjes, met een brede opening naar de Kastanjestraat (waar de beluikjes op uitkomen) en een doorgang waar in de Hulstboomstraat en de Acaciastreet telkens twee huizen voor moeten verdwijnen. De plannen die de bewoners in een aantrekkelijke, dure, maar vooral hoogst onduidelijke informatiemap in de bus krijgen, zijn echter allesbehalve verhelderend. Op oneigenlijke manier verkregen maar betrouwbare informatie spreekt van het slopen van het hele huizenblok, inclusief dus de volledige Acaciastreet alsook de Hulstboomstraat. Dit schijnt het allereerste, om financiële redenen afgeblazen plan geweest te zijn, al is daar geen zekerheid over. De plannen die het stadsbestuur in 2002 voorlegde en waar geen discussie over mogelijk was, bleken nog niet eens zeker te zijn. Er bleek een ontwerpwedstrijd gehouden te zijn waar de uitslag begin april dit jaar in een persconferentie werd voorgesteld. In De Morgen van 1 april 2004 (ondanks de datum bleek het toch niet om een grap te gaan) staat te lezen: *“(…) Uit de vijftien ontwerpen voor de drie deelprojecten zijn drie winnende plannen gekomen. (...) Tegen 2010 moeten 89 huisjes tegen de vlakte om plaats te maken voor drie parken (...) Het Gentse architectenbureau Abscis bouwt voor de Gentse Haard 40 sociale woningen rond het ruime aan te leggen Acaciapark. Waar zich vroeger de cités Brunelstraat en Sikkelsestraat bevonden worden twee kasseiwegen aangelegd met daarlangs lichtdoorlatende acaciabomen. De huidige garageboxen moeten plaats maken voor een sportterrein. Achter in het park komt een gebouwenwand met 40 duplex gezinswoningen met tuin. Aan de Kastan-*

jestraat worden de woningrijen afgeboord met een woongebouw dat als poortwachter naar het park toe zal dienen.”

De bijna poëtische bewoordingen lijken regelrecht overgeschreven uit een of ander propagandaboekje, en zouden dus min of meer waarheidsgetrouw kunnen zijn - al zou het niet de eerste keer zijn dat deze ‘kwaliteitskrant’ flagrante fouten neerpent. In elk geval wekt het artikel op zijn zachtst gezegd verbazing.

Om te beginnen heeft men de bewoners dus regelrecht voorgelogen met de zogenaamde plannen die twee jaar geleden al op tafel kwamen te liggen. De 89 huisjes die tegen de vlakte moeten is het aantal huizen in de Brunel- en de Sikkelsestraat, en maakt dus maar plaats voor een park –de huizen die voor bv. het Luizengevechtspark tegen de vlakte moeten zijn dus niet eens meegeteld. Verder werden de bewoners bij hoogdringendheid onteigend (zie onder), wat doet hopen dat de streefdatum 2010 een tikfout is. Ten slotte is, zonder op de details in te gaan, de huidige voorstelling er één van kabouterhuisjes: 40 sociale woningen passen gewoon niet op het vrijgekomen terrein, tenzij men het park beperkt tot twee bomen, en 80 woningen is absoluut uit de lucht gegrepen, tenzij men inderdaad overgaat tot het slopen van nog eens de Hulstboomstraat en de Acaciastreet. Wat men precies bedoelt met ‘afboorden’ is eerder onduidelijk maar lijkt haaks te staan op de veranderingen die men, ook ten koste van woningen, elders in de Brugse Poort doorvoert om parken net zo toegankelijk mogelijk te maken.

De desinformatie is al van in het begin van het project aanwezig, en kadert in een uitgekende strategie om het drastische project op zo weinig mogelijk verzet te doen stuiten. De pers, met De Morgen voorop in verschillende artikels in de rubriek *Intercity*, bericht niet alleen volstrekt eenzijdig maar publiceert regelrechte leugens. Zo praat **M. Verheirstraeten** in DM 7/7/02 nonchalant over *“enkele woningen in slechte staat die niet meer te redden zijn.”* Van de 89 huizen zijn er een vijftal die een renovatie nodig hebben, enkele die simpele herstellingswerken kunnen gebruiken zoals het stoppen en verstevigen van de dakgoot, maar het merendeel van de woningen.

Is in goede tot zeer goede staat en enkele zijn pas gerenoveerd. Stad Gent maakt het echter al te bont door in het stadskrantje *Buurtnieuws* (juli/augustus 2002, p.10), vlak na het goedkeuren van het plan, staalhard te ontkennen dat de twee cités gesloopt worden. Hoewel in het informatiepunt in het buurthuis het woord ‘krotwoningen’ nog letterlijk gebruikt werd, schuift het stadsbestuur de schuld van de foutieve en voor de eigenaars en huurders schadelijke berichtgeving nu in de schoenen van de pers.

Zelfs de eigen coalitiepartners worden misleid (of laten zich misleiden). In een schrijven van **A. Eeckelaert** (VLD) aan het actiecomité mo-

tiveert de VLD de goedkeuring met het feit dat *“het project ontworpen is na grondig onderzoek en contact met alle betrokkenen (...) en aan de buurt een grote meerwaarde zal geven.”*

De enige politieke partij die zich verzet tegen de sloop is het Blok, die naar goede gewoonte laag mikt en voor de *“verloedering en toenemende criminaliteit in de buurt”* de welgekende Auslösung aanreikt.

Verstikking voor de armen

Ondanks de mooie naam *‘Zuurstof voor de Brugse Poort’* blijkt het project, begroot op een half miljard belgische frank, alleszins geen sociaal project te zijn. Het officieel adviesorgaan *Gecoro*, door het stadsbestuur zelf geconsulteerd, levert dan ook een ongenuanceerd negatief advies af. Op pagina 19 van het rapport zegt men letterlijk: *“Een grootschalige sloop moet zoveel mogelijk vermeden worden.”* Men waarschuwt voor het vernietigen van het sociaal weefsel, voor de hoge kosten en voor het feit dat het sociaal niet aanvaard zal worden. Bovendien zou, nog volgens *Gecoro*, de kans niet meer aangegrepen worden om kleinere en goedkopere groene ruimtes te creëren. Nochtans werd op korte tijd een alternatief uitgewerkt dat het stadsbestuur niet eens bestudeerd heeft, zie onder.

De werkelijke motivatie ligt dus waarschijnlijk in de huidige nationale tendens om armen, leefloners, migranten en alle niet-rendabelen uit de stad te werken, mooi verwoord in het onlangs voorgesteld *Liberaal Stedenmanifest* van **Sven Gatz** (Brussel), **Christian Leysen** (Antwerpen) en **Sas van Rouveroi**j (schepen in Gent). Zij stellen dat het stedenbeleid zich nu lang genoeg op armoede heeft gericht. *“Als je de inwijking van een middenklasse van alleenwerkende goedverdieners of tweeverdienende gezinnen niet aanmoedigt, bekom je nooit een fiscaal evenwicht in de stad.”* (DM 06/04/2004). Dit is min of meer verwoord in de motivatie voor de Brugse Poort: *“Het project moet een enorme impuls geven zodat de verspreide verkrotting in de wijk wordt aangepakt door privaatsinitiatief.”* (Gemeenteraadsbesluit p.4). Inderdaad zal de aanwezigheid van het park de huurprijzen flink de hoogte in jagen. In elk geval moeten de arme bewoners niet uitwijken naar de vlakbij, prachtig gelegen sociale woonwijk Malem waar mensen drie jaar geleden bij hoogdringendheid uit hun huis gezet zijn, de voltooiing van de renovatie van de puike panden niet voor 2005 afgerond zal zijn en de prijzen tegen dan mooi zullen passen in bovenstaand Stedenmanifest. Bovendien dreigt met het lokken van nog meer mensen *“met privé-initiatief naar de reeds overbevolkte buurt in plaats van zuurstof voor acute woningnood te zullen zorgen.”*

Wat met de bewoners?

Streefdatum voor de laatste onteigening is eind

juli dit jaar. Door desinformatie en meer nog bangmakerij had eind februari 2004 70% al baan geruimd en de door het stadsbestuur opgedrongen ‘oplossing’ aanvaard. Laten we niet vergeten dat de meeste bewoners woningnood als een zwaard van Damocles boven het hoofd hangt -in december 2002 trakteerde de *Gentse Huisvestingsmaatschappij* haar huurders nog op een verhoging van 10%. Bovendien zijn veel huizen in de loop der jaren in handen gekomen van huisjesmelkers, die hierbij geen oninteressante transactie maken -er zijn zelfs verschillende pogingen geweest van voormalige eigenaars om nietsvermoedende migranten een illegaal en belachelijk duur huurcontract aan te smeren. Als zoethoudertje krijgen de eigenaars nog tot eind dit jaar de mogelijkheid om te renoveren (en zodoende hogere onteigeningsvergoedingen te krijgen), een welwillende toestemming voor legaal maar schrijnend cynisch bedrog. Het stadsbestuur gaat er dan ook prat op dat de meeste onteigeningen minnelijk zijn gebeurd, en slechts enkele gerechtelijk. Die laatste gebeuren ‘met noodzaak van hoogdringendheid’ een procedure die door de wetgever beperkt was tot hoge uitzonderingen, maar helaas de meest gangbare procedure geworden is en door de rechtbanken bijna altijd zwierig bekrachtigd wordt.

Stop de Afbraak

Vrijwel onmiddellijk werd een buurtcomité opgericht onder de naam *Stop de Afbraak*. De daadkracht van de bewoners bleek even groot als hun verontwaardiging. In de recordtijd van vijf weken konden de ‘amateurs’ de ‘professionelen’ een alternatief plan voorleggen waarbij de oppervlakte van het park bijna hetzelfde bleef en geen enkel gebouw gesloopt zou moeten worden. Het stadsbestuur wijst het af, aangezien de toegang tot het park te klein zou zijn. Bovendien *“wordt in het alternatief plan het privaat belang als hoogste goed aangezien.”* Wie dacht dat het niet cynischer kon: voor zover de plannen duidelijk zijn, is de toegang evenmin groot maar gaan de huizen toch tegen de vlakte. Er werd een proces ingespannen voor de Raad van State waar binnenkort een uitspraak over geveld wordt. Naast alle argumenten van sociale, ethische en zelfs esthetische aard zijn er ook juridische knelpunten: het raadsbesluit werd niet aan de belanghebbende partijen meegedeeld, noch de motiveringsnota. In elk geval wordt een groot deel van de argumentatie van het stadsbestuur ontkracht doordat inmiddels een 10.000 mensen de petitie zouden hebben ondertekend.

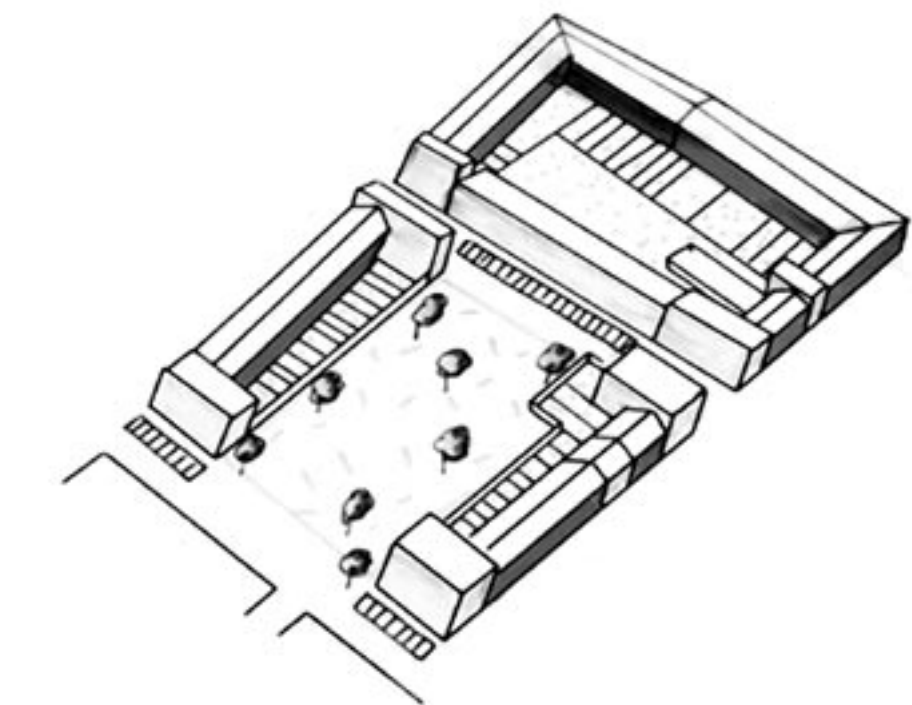
De kraakprojecten

Een enkele kraker had al rustig een woonkraak gezet begin november vorig jaar, de kraakgolf kwam er vanaf 1 december, toen het huis op de hoek van de Brunelstraat bezet werd. Op twee weken tijd werden verschillende huizen gekraakt, intussen zijn er een kleine twintig kraakpanden. Het verzet bestaat tot nu toe vooral in het levendig houden van de straat en de nabije buurt. Een buurtoverleg om het ‘kraakproject’ voor te stellen en praktische dingen te bespreken (netheid van de straat, kleurigheid, strategieën tegenover de armen der wet) had een eerder lauwe belangstelling van de overblijvende huurders, die op enkele uitzonderingen een eerder gelaten houding gekregen hebben. Intussen is er een buurtkeuken in de aanpalende Hulstboomstraat, waar voorlopig dinsdag en vrijdag aan 1 pleuro vegetarisch gegeten kan worden. De buurtkeuken zou op den duur meer en meer als buurtcentrum moeten dienen. Er werden al verschillende vergaderingen gehouden van verscheidene groeperingen, er zou dagelijks café gehouden worden, eventueel thematisch. Het huis ernaast (beide zijn ook slooppanden) zou binnenkort de openingsre-

ceptie houden voor de eerste tentoonstelling waar kunstenaars een vrij in te richten expositieruimte hebben, en waar de fotoclub van de buurtvereniging *De Vieze Gasten* een reportage zal tentoonstellen over de buurt. Er is sprake van om hier ook een weggeefwinkel te installeren, al is de plaats daarvoor eerder beperkt. In de Sikkelsestraat, het eerste beluikje, is elke zaterdag en maandag een buurtkeuken, en twee maal per maand veganistisch frietkot. Op dit moment is er dus in Gent elke dag volkkeuken. Onlangs is er een eerste vergadering geweest voor een groot buurtfeest op 10 juli. Zeven straten zouden verkeersvrij worden gemaakt om plaats te maken voor muziek (twee podia heel de dag door), reggaecafé, rommelmarkt, kinderanimatie, straatcircus, vertellingen, verf en leute, en vooral veel plezier en ambiance om de straten op te eisen voor de bewoners, die heel dit gedoe niet gevraagd hebben.

Eerste repressie en overwinning

Het stadsbestuur is in het begin komen aankloppen met vage maar gewichtig klinkende beschuldigingen van inbraak. Op het schouderophalen van de krakers werd er na verschillende telefoons op het antwoordapparaat plots niet meer gehoord. Men gaf uiteindelijk de vage garantie dat we tot de winter konden blijven en ongeveer drie maanden voor de sloop in december 2004 verwittigd zouden worden. Subtiel liet men ons weten dat deze grote toegeving van hun kant beleefd beantwoord zou worden met een braaf en rustig vertrek. Woonkraken mag wel, politiek kraken wil men absoluut niet. In een onderhoud met burgemeester **Beke** (zie onder) bleek duidelijk dat men nog altijd welwillend staat tegenover krakers die hun kot niet uitkomen en *“af en toe wat drugs gebruiken”* -hij had het over het voormalig feestpand St-Baafs. Toch heeft het jarenlange tolerantiebeleid een zure smaak nagelaten voor Frank. Waar hij vroeger geloofde in de naïeve maar goed bedoelde actietheorie van de krakers, ziet hij zich nu geconfronteerd met een steeds sterker wordende oppositie (het Blok, iemand?) die hem het vuur aan de schenen legt met de jaarlijkse miljoenenkost aan opruiming van panden, de drugsoverlast en asociaal gedrag van enkelingen. Hoe dan ook, hij beloofde rustig door te gaan met het onbewoonbaar maken van elk leeg stadspand door het vernielen van voorzieningen en het systematisch weghalen van de trappen. Bepaalde projectleiders (het is nog altijd niet duidelijk van wie het bevel kwam), zagen hun kans schoon om een geliefd spelletje te spelen: *krakertje pesten*. Er werd begonnen met het vernielen van de leidingen in de Sikkelsestraat. Verontwaardigde reacties van bewoners in de Brunelstraat zorgde ervoor dat de arbeiders hun dagtaak daar even uitstelden. Van de contactpersoon uit het stadsbestuur kwamen veel beloftes, maar omdat hij er geen van hard kon maken, werden de onderhandelingen onderbroken.

www.gent.be/gent/wonen/stbouw/brugse_poort/html.

Aangezien de mensen die in de Brunelstraat afgesloten zouden worden een officieel contract hadden en de betaling ook stipt uitvoerden, en meer nog aangezien in de meeste van die panden ook kinderen woonden, in de vrieskou op dat moment, werd de pers verwittigd en trokken een twintigtal bewoners en sympathisanten de straat op met een spandoek om het ongenoegen te uiten. Om 6.30 uur ’s morgens -iedereen lag nog te slapen- stonden al tien flikken aan de ingang van de straat. Men was geschrokken van het groepje verkleumde ‘actievoerders’ met hun spandoekje en vroeg versterking, die er zeer vlug kwam. Toen op de vriendelijke vraag de arbeiders hun werk te laten doen, geantwoord werd met een even vriendelijke weigering, dreigde de politie op te treden. Dat vonden we best.

Het verzameld gesmurfte werd behoorlijk nerveus toen uit het hoekhuis het deuntje van *Cop Killer* galmde. Alweer werd versterking gevraagd, en nerveus werden langs alle kanten de vier gebivakkeerde aanwezigen in het huis in de gaten gehouden. Toen men zag dat de camera de meegebrachte koevoet en stormram filmde, en ook de rest van de flikken, waarvan de meeste hun helm al hadden aangedaan en enkelen grijnzend met hun spaanse matrak in de hand stond te kloppen, bestelde men nog een lift ook. Intussen waren de drie robocops toegekomen en arresteerden terloops een fotograaf (de klacht over de onrechtmatige arrestatie, die nog eens compleet tegen de regels verliep, werd later aanvaard -de flik moet zijn excuses aanbieden). Men had er zin in.

Het eerste en enige incident van de actie gebeurde toen een flik zonder aanwijsbare reden plots een harde duw gaf tegen een sympathisant en hem lachwekkend agressief uitdaagde voor een partijtje frans boksen. Aangezien ze tot dan toe nog altijd niet mochten meppen, begonnen ze maar met verbaal geweld: *“linkse ratten”, “wacht maar tot ik u eens op straat tegenkom, manneke”* en uiteindelijk *“ge hebt chance dat we zo’n kloteburgemeester hebben.”* Dat belooft.

Het plaatje was compleet toen er een lange hooliganrelbus de straat inkroop (er was net plaats genoeg) om de intussen vijftien opeengepakte en bevroren actievoerders te arresteren. *Sylvain de kraakbobber* kwam plots, zag dat men elk gevoel voor proportie verloren had en belde de burgemeester uit zijn bed. Flikken af, en voor de eerste keer (naar men zegt), werd met succes het afsluiten verhinderd. Op het onderhoud later in de week verklaarde burgemeester Beke dat hij niet wist dat de huizen bewoond waren.

Intussen krijgt de kraak- en buurtwerking meer structuur en creativiteit, en worden de plannen en de voorstellen van het stadsbestuur steeds chaotischer en onduidelijker. Hier hangt stront aan de knikker, maar waar?

-- *Kobus*.

kNarrig

Vuilnismannen te vertrouwen, regering niet

BRUSSEL - De KU Leuven voerde een onderzoek naar het vertrouwen wat Vlamingen hebben in de instellingen. En dat leverde duidelijke resultaten op. Enkel het onderwijs, de huisvuilophaling en De Post kregen het vertrouwen van meer dan 70% van de bevolking. De verschillende regeringen en de pers scoorden maar rond de 30% en de Europese Commissie, de kerk en de politieke partijen maar in de 20%. Het ging dan natuurlijk niet om een verkiezing waar je een keuze tussen kogel en galg krijgt voorgeschoteld en er een propagandamachine over je kap dondert maar over een wetenschappelijke opiniepeiling. De boodschap van de bevolking is duidelijk: naar het grof vuil met regering, massamedia, kerk, Europa, politieke partijen, enfin de hele zwik. Misschien is die revolutie toch nog voor morgen.

Radioactieve asteroïden verwacht

ATMOSFEER – Ruimtevaartlanden dumpen hun afgedankte satellieten in een *afvalbaan* rond de aarde waar ze dan eeuwig blijven rondjes draaien. Of toch niet eeuwig? Blijkt nu dat die dingen na enkele eeuwen toch terug naar de aarde komen. Eerder een trage *uitvalbaan* dan een afvalbaan dus. Bij die bejaarde satellieten zitten er nogal wat met een kernreactor aan boord, zoals de RORSAT reeks. En die dingen lekken in de ruimte. Naar schatting hangen er zo’n 115.000 hoog radio-actieve druppels boven ons hoofd. Weerbericht voor je achterkleinkinderen: mooie dag, heldere hemel, licht briesje en geen neerslag buiten wat kernreactoren en kankerdruppels hier en daar.

Bron: Slashdot.org

Ten huize(n) van... De Croo

BRAKEL - In een volledig kritiekloze reportage ging de VRT eens slijmen in het paleis van VLD kamervoorzitter, burgemeester, advocaat, zakenman,... **Herman De Croo**. Zo van ‘eens trots zijn vier livings tonen’, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Of een kast van een 2e huis dat leegstaat op een paar paarden na. De Croo drinkt een fles wijn per dag. In zijn wijnkelder waren geen flessen te bekennen van minder dan 50 euro het stuk. Anderhalf maandloon voor wijn alleen? Dààr gaat dus het geld naartoe van het afval waarmee hij het bos in *D’Hoppe* liet volstorten. Maar ja, met zijn telefoon krijgt hij echt alles geregeld. Hopelijk laten de plunderingen nu niet lang meer op zich wachten.

Vreet je de politiek in

BRUSSEL – Maandwedde, huisvestingsvergoeding, huishoudkostenvergoeding en persoonlijke forfaitaire onkostenvergoeding samengerekend, verdient een vlaams minister 13.526 euro per maand. Maar dat is niet genoeg. Ze krijgen er ook nog eens een *‘persoonlijke’* visakaart bovenop. **Steve Stevaert** (je weet wel: de politicus van de gewone man) gaf zo 22.210 euro uit voor 97 etentjes ofte 2 per week à 229 euro het stuk. **Patrick Dewael** doet nog beter. Op zijn kabinet zijn 3 visakaarten in omloop. Dat resulteerde in 168 vreetpartijen, vnl in sterrenrestaurants. Op één dag in het Zwitserse Basel vrat hij er zelfs 5.442 euro door. En dat terwijl er in België mensen van voedselpakketten leven. Crepeer aan je vraatzucht. En liever vandaag dan morgen.

Meubilair

“Tegenwoordig worden de uitzendkrachten gekocht als meubilair.”

Gilbert Bouillon, Managing Director van *Vedior* interimbureau in De Morgen.

Géén gevang

ANTWERPEN – Verhofstadt wil geïnterneerden de Antwerpse gevangenis uit en daarvoor moet er een nieuw interneringscentrum komen. Het politiek debat over waar de *‘gevaarlijke gekken’* moeten komen is dan ook volop losgebarsten. Liefst pal naast het asielcentrum op Linkeroever, wil de regering. Alles voor de perceptie is tegenwoordig het devies. Door de aanwezigheid van grote gebouwen, zodat er niet moet bijgebouwd worden, lijken ons Brasschaat, Kappellen-Bos en de Cogels-Osylei bijzonder geschikt. Zo’n penitentiair centrum is vooral een therapeutische instelling, niet volledig strafrechtelijk zoals een gevangenis, vernemen we. De patiënten moeten er bezig zijn en een job leren om -als ze daar ooit gezond raken- later door de weldaden van de arbeidsmarkt ook gezond te blijven. Het lijkt dan ook voor de hand te liggen om vooral te investeren in arbeidsgericht materiaal zoals keuknemessen, slijpschijven en kettingzagen, niet zozeer in cipiërs, tralies of hoge muren.

Dom blauw

ANTWERPEN - Ook gemerkt hoe er tijdens de golf overvallen in Antwerpen een nieuwe term kwam opgedoken? “Jaja, er is nu meer blauw op straat, maar het is *dom* blauw”. Als de flikken, die bruuft vanachter hun bureau en prepensioen gesleurd werden of degenen die ver weg van *maman et les enfants* zitten, weer eens een dag geen overvallers hadden gepakt. Wij vinden het één van de beste verrijkingen van onze taal sedert *combimicrogolf*. En flikken op straat zetten valt natuurlijk alleen maar toe te juichen. Maar even plots als het gekomen was, was het terug weg. Geen enkele politicus of journalist nam het nog ter mond of ter klavier als het over de materie ging. En die mensen willen nochtans scoren, vooral -nee enkel- met woorden. Tiens. Nu ja, *‘dom blauw’* is natuurlijk een pleonasme, een grove taalfout. *‘Dom’* of *‘blauw’* alleen is ruim voldoende, anders treed je het plantenrijk binnen. De volgende die mijn pad kruist, noem ik *Viooltje* ofzo.

Zacht cordon

ANTWERPEN - De laatste betoging van AEL, tegen de moord op sjeik **Yassin**, was wel verhelderend. Ze werd niet, zoals de traditie het wil, omringd door een cordon flikken maar door een cordon sociaal assistenten en buurtwerkers. Ongeveer heel RISO was paraat om de marokkaantjes dood te knuffelen. De vele welzijnswerkers die werkloos werden toen de SIFgelden naar de politie werden omgeleid, lijken dus toch nog een mooie carrière te krijgen. Alhoewel. **Patrick Janssens** stuurde al eens hordes sociaal assisten naar de ouders van de 120 jongeren die werden opgepakt bij de ‘rellen’ tegen de moord op **Mohammed Achrak**. Dat lijkt niet echt te hebben gewerkt want de politie klaagt dat de relmarokkaantjes (die samen gemiddeld 2 keer per jaar 2 stenen gooien) steeds jonger worden: nu 12 à 14 jaar. *If the kids are united...*

Open brief Sociaal Centrum ‘Open poort’

Onlangs werd er weer een gebouw van sociale huisvestingsmaatschappij Dijledal ontruimd voor renovatie. Dit terwijl het financieel jaar 2003 werd afgesloten met een tekort van 1,1 miljoen euro en er nog talloze andere gebouwen van Dijledal leeg staan, waaronder blok 1 in het St. Maartensdal. Dit allemaal terwijl er duizenden mensen op een woning staan te wachten. In heel Europa worden geïlegaliseerde-nes en vluchtelingen bedreigd met uitwijzing, onbewoonbaarheidsverklaringen, politierazzia’s, aanvallen van extreem-rechts, etc. Ook voor hen is een goede woon-plaats vaak niet voor de hand liggend. Voor ons is dit allemaal meer dan genoeg geweest! We besloten snel een einde te maken aan de leegstand van het kersverse gebouw op Dijledals lange leegstandslijst om een nieuwe vonk te geven aan de strijd om hier allemaal finaal komaf mee te maken.

Er zijn in onze (?) maatschappij verschil-lende mechanismes aanwezig die syste-matisch zorgen voor sociale uitsluiting. Naast seksisme, racisme en (cultuur)nationalisme, die tot voor kort nog algemeen bekend stonden als instrument van onderdrukking, zijn er oa ook nog huur, de paternalistische sociale huisves-ting, gentrificatie, de klassenjustitie, de illega-lisering van migranten, etc. Deze verschillende instrumenten van sociale uitsluiting verdienen misschien een nadere verklaring.

Huur

Huur is een typisch voorbeeld van de manier waarop kapitalisme tot sociale uitsluiting leidt. Het principe is even simpel als walgelijk: de huiseigenaar bezit als rijke persoon reeds meer-dere huizen, en wordt door het feit dat hij zo rijk is elke maand rijker. De huurderster, als eerder arme persoon die geen geld heeft om een huis te kopen en uit noodzaak moet huren, wordt enkel door het feit dat zij/hij al arm was elke maand armer. Concreet betekent dit dat er maandelijks een hallucinante geldstroom ontstaat van arm naar rijk. Hoe kan men in het licht van deze wantoe-stand nog over sociale herverdeling spreken? Huur is eigenlijk niet meer of niet minder dan gelegaliseerde diefstal.

Sociale Huisvesting

De sociale huisvesting wordt door de staat als ‘sociaal’ alternatief naar voor geschoven voor de dure huurwoningen van privé-eigenaars. Dit is echter een ontkenning van het kapitalistische systeem dat ze (hij) zelf met alle mogelijke mid-delen in het zadel houdt. Meer nog, de sociale huisvesting is zelf een (sociaal-democratisch) instrument om het kapitalisme in het zadel te houden. Het houdt zijn slachtoffersters immers koest, het is de manier bij uitstek om de solida-riteit tussen zijn slachtoffersters te breken... Als iedereen aan het lijntje wordt gehouden met de hoop op een geïndi-vidualiseerde ‘oplossing’ in de lelijke asociale woonblokken van Dij-ledal, hoeven we im-mers niet meer samen te strijden voor onze gemeenschappelijke belangen. De sociale huisvesting kijkt ‘als een goede vader, gul maar streng’ neer op de armen en houdt de huurdersters van soci-ale woningen op die manier immer klein. Wil je in aanmerking komen voor een soci-ale woning, wordt je eerst op de eindeloze wachtlijst gezet. Na lang wachten wordt er je een woning toege-wezen. Beslist de eigenaar/overheid echter dat jouw woning aan renovatie toe is, dan mag je meteen weer op de knieën en met een beetje geluk krijg je een nieuwe plaats toegewezen. De sociale huurderster is niets meer dan een speelbal in de handen van ‘progressieven’ zoals **J. Brepoels** (Leuvens SP:a schepen van huis-

vesting en gewezen revolutionair) & co., die zich op de borst kloppen over hoe sociaal ze wel niet zijn. Niet dat ze er voor terugdeinzen om er ondertussen flink wat geld mee te verdienen. Zij zijn trouwens niet de enigen die poen schep-pen op het reguleren van de huisvesting: denk maar aan al de aannemers die vette contracten krijgen om nieuwe yuppie wijken neer te poten onder het mom van een ‘heropwaardering’ van de buurt. Op hetzelfde moment is Dijledal de beheerder van een indrukwekkend aantal leeg-staande gebouwen. Eén van die leegstaande gebouwen in de *St. Servatiusstraat* werd 5 jaar geleden gekraakt na een jarenlange leegstand. Eén van de krakersters werd gedagvaard en het pand werd ontruimd nadat de renovatie van het pand opeens een prioriteit was geworden bij Dijledal. *Vandaag staat dit pand nog altijd leeg!* De beheerders van de leegstand beweren graag dat we ons vergissen van vijand en dat we de andere wachtenden op de lijst voorbij steken. Nochtans staan de wachtenden nog steeds te wachten op de renovatie van de St. Servatius-straat nr. 1! Wij steken niemand voor, wij stap-pen gewoon uit de rij omdat we de arrogantie van Dijledal niet meer slikken. Wij nodigen alle woonbehoefigen uit om uit te diverse wacht-rijen te stappen en aldus een einde te maken aan hun benarde situatie en gelijk ook aan de leegstand.

Gentrificatie / ‘sociale mix’

Een vorm van bevolkingspolitiek die weer helemaal in is, is gentrificatie. Gentrificatie is de systematisch uitzetting van armen, niet-blan-ken en bewust sociaal achtergestelden uit hun (huur)huizen om plaats te maken voor rijkere en blankere mensen. Het huisvestingsbeleid van de stad Leuven wil meer ‘gezinnen met kinderen’ en ‘de betere verdieners’ aantrekken. Om plaats te maken voor deze jonge tweeverdieners moe-ten anderen natuurlijk vertrekken. “*Concen-traties van één type van bewoning dienen ver-medet te worden,*” zo luidt het in het ‘*Huis-vesting en grondbeleid*’ van de stad Leuven. Dit om de ‘leefbaarheid’ te bevorderen. Een te grote concentratie van armen, niet-blanken, enz zou wel eens voor sociale onrust kun-nen zorgen. ‘Sociale uitlozing’ heet dat dan. Als alternatief komt men af met het concept van de ‘sociale mix’. Wie sociale mix zegt, veronderstelt noodge-dwongen dat er sociale verschillen zijn tussen mensen. Het gentrifi-catie discours heeft niet als bedoeling om deze sociale verschillen op te heffen, maar gewoon om er voor te zorgen dat

zij die niet passen in het systeem zich niet gaan organiseren in verzet en aldus een bedreiging voor dat systeem zouden gaan vormen. Een te grote solidariteit tussen de uitgeslotenene bete-kent namelijk een groot gevaar voor de rijke burgers, omdat door solidariteit hun macht kan gebroken worden. Het breken van solidariteit is

niet voor niets een constante in alle sociaal-de-mocratische maatregelen. De geschiedenis van de sociaal-democratie laat zich samenvatten in het recuperatie van verzet en het smoren van elke revolutionaire vonk. Wij bedanken echter voor de ‘sociale mix’! Wij weigeren te moe-ten blijven toekijken hoe de stad Leuven haar zuiverheidsdroom voltrekt door hele buurten te ontruimen voor megalomane prestigeprojecten zoals de stationsbuurt, door hele sociale woon-wijken om te bouwen tot sjeke woningen voor rijke burgers (zie het *Klein Begijnhof*), enz.

Klassenjustitie

Een rechtssysteem zoals het westerse model, dat terug gaat op ‘De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens’, is altijd ingericht naar de noden van de machthebbers. Het is niet voor niets dat privé-eigendom één van de be-langrijkste rechten is die gegarandeerd worden door deze verklaring. *Iedereen eigenaar!* is de nieuwe stroop die de socialisten uitsmeren om het gore kapitalisme te doen smaken door de on-derdrukten. Een zoveelste illusie, een zoveelste ideologisch zoethoudertje. Ieder zijn huis is een contradictie in een kapitalistische maatschappij, contradictie die in haar meest gruwelijke vorm tot uiting kwam tijdens het Derde Rijk. Het zou een grote vergissing zijn om zulk een rechtssysteem als een instrument te zien in de handen van zij die aan de andere kant van de macht staan. Vandaag zijn er nog altijd hon-derden miljoenen mensen zonder zuiver water, zonder (degelijk) voedsel, zonder dak boven hun hoofd, enz. Nochtans zijn dit allemaal ‘rechten’ van de mens. Het is duidelijk dat mensenrechten enkel voor een bepaald soort mensen gelden, in het algemeen vooral voor rijke blanke mannen. Sociale uitgeslotenene daarentegen hebben helemaal geen rechten, niet onder het Derde Rijk, niet nu! Zo staat het precair woonrecht wel ingeschre-ven in de grondwet, maar in de praktijk is dit nooit afdwingbaar. Het recht op wonen heb je immers maar vanaf dat de machthebbers er goed bij varen dat jij een dak boven je hoofd hebt, en niet eerder. Als wij kraken, is ons doel niet dat het recht op wonen opgewaardeerd wordt in het rechtssy-stem (iets wat volledig in contradictie zou zijn met de aard van het beestje), maar veeleer dat ‘recht’ gewoon te nemen en in uitvoer te bren-gen. Een plek voor elk is enkel mogelijk als we er voor strijden en alle onderdrukkers verslaan.

Illegalisering van migranten

In deze rechtse tijden is het doodnormaal ge-worden om te refereren naar een mens als een ‘illegaal’. Wij verstaan echter niet hoe een mens ooit ‘illegaal’ zou kunnen zijn. Als mensen, om welke reden dan ook, er voor kiezen om te vertrekken naar een ander gebied, dan is dat gewoon hun goed recht. Wij pleiten voor een absoluut vrije migratie. Haal neer die grenzen en muren! Het racistische discours dat stil-aan hoogtij viert, heeft ondertussen structuren opgebouwd waarbij mensen in gesloten centra worden opgesloten, alvorens ze te deporteren. Deze totale ontkenning van hun waarde als le-vend wezen is niet alleen een grote vernedering, maar vormt ook vaak een rechtstreeks fysiek gevaar voor mensen die naar hier willen komen, zie bv de duizenden doden aan de grenzen van Fort Europa. Deze waanzin kan enkel gestopt worden door radicaal verzet tegen de reeds

aanwezige racistische structuren en tegen de verrechtsing van de maatschappij die tegen-woordig bijna overal voet aan grond krijgt.

Een wapen dat steeds vaker gebruikt wordt in het racistische discours is het onbewoonbaar verklaren van huizen waar mensen zonder papieren wonen. Als het er om gaat geïlegali-seerden op te pakken, is men opeens heel geïn-teresseerd in de woonomstandigheden van huur-dersters bij privé-eigenaars. Wij menen echter dat de huurdersters best zelf kunnen bepalen of hun woning al dan niet bewoonbaar is, indien zij daar de middelen niet toe ontzegt zouden worden. Meestal zitten mensen zonder papieren echter tussen 2 vuren, nl de huisjesmelker die hen krotwoningen aan woekerprijzen verhuurt, en de staat, die enkel geïnteresseerd is om hen op te pakken en te deporteren.

Waarom een kraakaxie?

Hoewel kraken hier en nu ook niet altijd een alternatief is voor iedereen die niet meer kan/wil huren, zijn wij er toch van overtuigd dat het voor veel mensen een oplossing kan betekenen, maar dat de drempel vaak net iets te hoog ligt. Deze drempel willen wij neerhalen door het aanbieden van onze ervaring en praktische hulp. Kraken is de meest strijdbare vorm van wonen, omdat je door te kraken langs de ene kant de machtsverhoudingen op de huisvestingsmarkt doorbreekt en het wezen van het kapitalisme vernietigt, en langs de andere kant het probleem voor jezelf en eventueel een aantal anderen ge-deeltelijk zelf oplost, ipv je te laten doen door het paternalistisch overheidsbeleid. In het kraakpand ‘Open poort’ is iedereen wel-kom die wil vluchten uit de tentakels van de onderdrukkers. Ons interesseert het niet welke papieren je al dan niet hebt, of je al dan niet geld hebt, of je al dan niet een job hebt, of je al dan niet ‘normaal’ bent, iedereen die behoefte heeft aan (nood)huisvesting is welkom. Omdat we het belangrijk vinden zelf geen liefdadig-heidsinstelling te worden, benadrukken we dat we mensen op weg willen helpen om op eigen kracht hun situatie te verbeteren en los te komen van de afhankelijkheid van een baas, een over-heid of een liefdadige. Daarom richten we elke dinsdag van 14 tot 17u en van 19 tot 21u een kraaksprekuur in waarop mensen welkom zijn met hun huisvestingsproblemen. We zoeken dan samen naar de beste oplossing.

Waarom een open brief?

Voor de communicatie naar de buitenwereld toe gebruiken we het systeem van open brieven en eigen media. Wij werken niet met de main-stream pers. Mensen (en dus ook jounalisten) die verder niet geïnteresseerd zijn in onze strijd, zouden aan deze open brief genoeg moeten heb-ben. De burgerlijke media staan steeds aan de kant van de machthebbers en zijn verder enkel geïnteresseerd in sensatie om hun kijkcijfers op te krikken. Onze strijd is echter geen entertain-ment voor burgers die niets beter te doen heb-ben dan vanuit hun zetel hun sensatielust te la-ven aan beelden van mensen die de waanzin van de ver-extreem-rechtsing willen doorbreken. In plaats daarvan is iedereen uitgenodigd om eens langs te komen en deel te nemen aan onze strijd, elkeen op haar/zijn niveau.

-- De Poortkrakersters.

Wij willen alle individuen en organisaties de kans bieden om onze strijd te ondersteunen. Dit kan op verschillende manieren. Je kan natuurlijk gewoon bij ons langs komen om mee te helpen, maar bruikbaar materiaal en financiële middelen zijn natuurlijk ook al-tijd welkom. Voorts kan je onze strijd ook schriftelijk ondersteunen. Als je dit ons meldt, kom je op onze lijst te staan van individuen en organisaties die achter deze aktie staan.

**E. Remyvest 66 (dichtbij de Brusselse Poort, tgo. Sint-Jansschool)
e-mail: Openpoort@raaf.be
Rekeningnr: 001-2668-949-70 (mededeling ‘poort’)**

Patronaat zoekt fascistische uitweg voor crisis

Onlangs stond het in de krant: men is van plan om in dit land weer steenkoolmijnen uit te baten. (1) Het klinkt als een grap, ware het niet dat de mijnwerkers enkele tientallen jaren geleden een heroïsche strijd gevoerd hebben om die kolenmijnen open te houden. In 1966 werd het leger tegen hen ingezet en in Zwartberg vielen toen zelfs doden.

Tussen deze twee ogenschijnlijk tegenstrijdige feiten in ligt de grondstoffencrisis waarmee het kapitalisme steeds meer geconfronteerd wordt. Dat kapitalisme slaagt er niet in die crisis op te lossen omdat het nu eenmaal is wat het is: een systeem dat functioneert door mens en natuur te beroven. Een ‘duurzame economie’ kan nooit een kapitalistische zijn en dat wordt zo stilaan ook duidelijk voor de idealisten die het concept proberen te slijten. Zij constateren dat de ondernemers daarbij uitsluitend aan ‘duurzame winsten’ denken en dat die voor de rest gewoon hun gang gaan: business as usual!

Er zijn voor die ondernemers inderdaad maar twee mechanismen om rijk te worden, of zelfs om maar het hoofd boven water te houden. Het eerste houdt in dat je de grondstoffen zo goedkoop mogelijk aanschaft. Als het kan pluk je de natuur zelfs gratis. Zo hebben reders ter zeevisserij vroeger nooit iets betaald om zich de vis uit de zee toe te eigenen. Nu de vis zo schaars geworden is dat er zelfs quota per uur vastgelegd moeten worden, heeft Greenpeace al 1.200 grote vissersvaartuigen genoteerd die zich aan illegale visserij bezondigen. Alleen als het echt niet anders kan dan betaal je voor wat je uit de natuur haalt, maar dan wel zo weinig mogelijk. Daardoor komt het dat er landen zijn die verbloemend ontwikkelingslanden genoemd worden, terwijl ze door het kapitalisme bewust arm gehouden zijn.

Het tweede mechanisme zegt dat je die grondstoffen zo goedkoop mogelijk laat bewerken. Daardoor komt het dat arbeiders nooit loon naar werken krijgen. Wat hen ontzegd wordt, is immers datgene waarmee de patroon zich verrijkt. Andere mechanismen zijn er niet: je pleegt roofbouw op mens en natuur... of je wordt weggeconcentreerd.

Martine Reynaers

Tony Vandeputte

Rijk worden in de democratie

De leegroof van de natuur gaat almaar door en het concept van een ‘duurzame economie’ blijkt een lege doos te zijn. De grondstoffencrisis wordt vandaag zo groot dat er immense oorlogen voor gevoerd worden (Irak) waarbij bepaalde fracties van de burgerij zich de resterende bronnen willen toeëigenen. Hoe deze oorlogen ook uitdraaien, onze ondernemers zijn zich ervan bewust dat de grondstoffen in de toekomst zéér duur worden. Niets aan te doen! Om de winstvoet te herstellen is er voor de burgerij nog maar één uitweg: de waren moeten goedkoper geproduceerd worden. Hoe langer hoe meer bedrijfsleiders kiezen er dan ook voor om te ‘globaliseren’: ze laten de ‘dure loonlast’ voor wat ze is en brengen hun fabrieken naar lage loonlanden. ‘Wereldwijd stellen 64.000 multinationale ondernemingen met 850.000 afdelingen 54 miljoen mensen te werk. Wat die ondernemingen kenmerkt, is dat zij vrij kunnen investeren en produceren in de regio’s en landen waar ze dat wensen en het beste financiële resultaat halen. De vrije markteconomie.’ (2)

De concurrenten die, om welke reden ook, achterblijven, zitten met de handen in het haar. Zij kunnen (nog) niet vluchten, ze zijn verplicht hun waren hier te produceren. Maar gemakkelijk is het niet. Het spel van de overlegeconomie met de sociale partners van de vakbonden vertraagt het afbreken van de ‘loonlast’; de parlementsverkiezingen kunnen dure fracties van de (klein)burgerij à la Groen! in de regering brengen, wat ook weer niet bevorderlijk is voor de ‘concurrentiekracht’; het bestaan van partijen die op de arbeidersklasse steunen om via de verkiezingen aan de macht te komen (bijvoorbeeld de SPa) vertraagt nog eens de ‘loonmatiging’, want die partijen moeten enigszins rekening houden met het hun kiespubliek.

Het is niet dat de democratische staat geen inspanningen levert. De SPa is volop bezig het arbeiderssimago van zich af te schudden; de vakbonden doen hun uiterste best om hun achterban tot ‘redelijkheid’ te dwingen; de staat tast de sociale zekerheid aan en schenkt het bedrijfsleven hoe langer hoe meer inkomsten uit het indirecte loon dat vroeger naar de belastingen ging. De sluipende aanval op de ‘loonlast’ die al vele tientallen jaren geleden ingezet werd (o.a. na het rapport van Rome dat voor het eerst de grondstoffencrisis aankaarte), komt vandaag in een wel zeer hoge versnelling terecht.

Maar het gaat nog steeds te traag, vooral omdat ook de burgerij van andere landen vergelijkbare, soms zelfs straffere, ingrepen pleegt. Met andere woorden: de democratische staat wordt stilaan een al te zwaar blok aan het been van de plaatselijke ondernemers. Het moet, zo menen ze, maar eens gedaan zijn met al die extraatjes waarvan het personeel geniet (en die na de Tweede Wereldoorlog onder druk van het rode gevaar op de sporen gezet werden). Zij lonken hoe langer hoe meer naar het Amerikaanse ‘model’. Ze weten immers dat de Amerikaanse concurrenten nog nauwelijks belastingen betalen, dank zij een regering die door sommigen nu al als fascistisch bestempeld wordt. Daarenboven gaan ze in de leer bij Amerikaanse ondernemers die erin slagen de vakbonden buiten de deur te houden. (4)

Rijk worden in het fascisme

Maar intussen voelen wij hier beneden maar al te goed dat de gang van zaken in de democratische staat veranderd is. We verdienen minder, we werken harder, de vervangingsinkomens zijn al lange tijd nauwelijks aangepast, op iedere straathoek kom je ‘meer blauw’ tegen, de sociale zekerheid wordt vervangen door liefdadigheid. (3) De mensen worden hoe langer hoe meer ontevreden.

Het Vlaams Blok, dat tot vandaag door de andere partijen aan de kant gehouden wordt, is erin geslaagd dat misnoegen te recupereren. Sinds haar ontstaan is ze zodoende uitgegroeid tot één van de grootste partijen in Vlaanderen. We mogen er dan ook van uitgaan dat het Blok de eerstvolgende regering meer dan ooit onder druk zal zetten. Als er een linkse regering komt (althoewel niemand goed weet hoe die er dan zou moeten uitzien), zal het vooral de stem van dat Blok zijn die in de oppositie gehoord wordt en dan zullen tal van politieke fracties er ernstig aan denken het politieke isolement (het zgn. cordon sanitaire) van die partij te doorbreken. Zowel in de CD&V, de VLD als de NVA gaan nu trouwens al stemmen op om die partij ‘mee in het bad’ te trekken. Indien er een paarse regering komt dan zal die onder die druk fel naar rechts opschuiven. Mocht er daarentegen een gele regering komen dan zal deze door het Blok onder druk gezet worden om nog rechtser te worden dan ze al is. En zowel de linkse, de paarse als de gele regering zullen toegeven aan de politiek van het Blok. Daarmee zal, zo denken de democratische politici, in België niets anders gebeuren dan wat in Italië, Oostenrijk...

gebeurd is. Want net zoals dat voor de Tweede Wereldoorlog het geval was, denkt de burgerij dat de fascistische partij een partij als de andere is. Helaas is de werkelijkheid anders. Ook vlak voor de Tweede Wereldoorlog namen in België de democratische politici contact op met de fascististen om het toenmalige ‘cordon sanitaire’ te doorbreken. Zowel de socialisten Henri Spaak en Hendrik Deman als de katholieken Frans van Cauwelaert en Van Isacker gingen onderhandelen met de voormannen van het Verdinaso om tot ‘nationale eenheid’ te komen. (5) In zijn meesterlijke studie van het fascisme (6) spreekt de libertaire communist Daniël Guérin ook over dat verschijnsel. De politici van het vooroorlogse Italië en Duitsland beschouwden ook al ‘het fascisme als een politieke beweging als een andere, die ze kunnen manoeuvreren en zelfs gebruiken volgens hun behoeften. (...) Trouw aan hun vertrouwde tactieken van de sociale vrede, denken ze dat eenmaal die fascistische afgerichte en geparlementeerd zijn, ze als tegengewicht zullen dienen voor de proletarische krachten. Het enige wat ze daarmee bereiken is dat ze die fascistische in het zadel zetten.’ We zouden het vandaag wellicht niet meer met dezelfde woorden zeggen, maar wat morgen zal gebeuren is krek hetzelfde als in de jaren dertig. Het Vlaams Blok begint thans immers in dergelijke positie te geraken. Niet alleen voor de politici, maar ook voor de ondernemers (en dan vooral voor zij die niet aan de ‘globalisering’ kunnen deelnemen) wordt die partij thans zeer interessant. De actualiteit leert hen dat wat gisteren in de democratische staat onmogelijk bleek, morgen werkelijkheid kan worden. De vakbonden aan banden leggen: het Vlaams blok is er voor! De democratie van de ‘praatbarak’ aan banden leggen: het Vlaams blok is er voor! De politieke ‘profiteurs een toontje lager laten zingen, het Vlaams Blok is er voor. En dus beginnen nu ook belangrijke ondernemers de bakens te verzetten. De aanval werd geopend door niemand minder dan de manager van het jaar: Martine Reynaers. Zij leidt Reynaers Aluminium, een wereldspeler die evenwel (voorlopig althans nog) genooddaakt is in Europa te blijven produceren. Laten we deze topmanager even aan het woord: ‘Het stelsel van de sociale zekerheid is te comfortabel. De sociale vangnetten geven mensen het gevoel dat ze niet meer moeten werken.’

Martine zegt dat niet gratis, want ze heeft ook een oplossing: ‘Behalve gehandicapt moet er niemand nog een werkloosheidsuitkering krijgen. De mentaliteit van de bevolking ten aanzien van werk is verziekt.’ (5) Dat deze mare geen eendagsvlieg zal zijn mag al blijken uit het volgende. De week na het interview met Reynaers verklaarde Tony Vandeputte, gedelegeerd bestuurder bij het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO) in dezelfde krant (6): ‘Wij gaan helemaal akkoord met de uitspraken van Martine Reynaers’. De secretaris-Generaal van het Verbond van Kristelijke Werkgevers en Kaderleden (VKW) is (zo hoort het wellicht voor christenen) iets gematigder, maar toch: ‘Niet werken wordt aangemoedigd in dit land (...) Voor veel ondernemers is de grens bereikt. Werkgevers begrijpen niet meer dat deze regering zo ver gaat in het creëren van een mentaliteit waarbij het lijkt alsof werken niet belangrijk is.’ Philippe Muyters, chef van het Vlaams Economisch Verbond (VEV), is dan weer helemaal weg van de nieuwe marsrichting: ‘Ik ben het eens met de filosofie van Martine Reynaers.’ Het ziet er dan ook naar uit dat het kapitaal de democratische staat moe aan het worden is en dat het Vlaams Blok hoe langer hoe meer op de steun van het kapitaal kan rekenen. Het Vlaams Blok is gaandeweg de salons van het VBO en het VEV binnengeslopen. Binnen afzienbare tijd gaan ze daar binnen via de grote poort.

-- Flor Vandekerckhove.

(1) ‘Mijnen vijftien jaar dicht, tijd voor nieuwe kerncentrales’, in De Morgen, 7 april 2004.
(2), ‘De teloorgang van het sociale Europa’ Roger Blanpain in DM, 7 april 2004.
(3) ‘Waarom Steve Stevaert er de kerk weer bijhaalt. De mensen moeten toch ergens terecht kunnen.’ In De Nar 181.
(4) Phil Fishman, topman van de grootste koepelvakbond van de USA: ‘Anti-vakbondsconsultants zijn een van de belangrijkste groeiindustrieën van het land. (...) Een deel ervan is puur ideologisch maar de belangrijkste reden is dat de kost van de arbeid 30 procent hoger is in bedrijven met een vakbond, omdat de werknemers er meer sociale bescherming genieten. Daarom willen werkgevers de vakbond buiten houden. De keerzijde van die medaille is dat 41 miljoen Amerikanen geen gezondheidsverzekering heeft.’ In DM van 24 juni 2003.
(5) Verzetsman Koenraad Diederik: “De anarchisten moeten 8 mei in hun agenda zetten”. In De Nar 180.
(6) Daniël Guérin, ‘Fascisme et Grand Capital’, 1936.
(7) De Morgen, 20 maart 2004.
(8) De Morgen, 25 maart 2004.

europa en Europa²: de uitbreiding onder het brandglas

Voorafgaand enkele cijfers. In het huidige Europa van de Vijftien wordt in de meest welvarende regio's 2,6 maal meer verdiend dan in de armste regio's. In het uitgebreide Europa zullen deze inkomensverschillen zich verdubbelen. Gesteld dat het gemiddelde inkomen van de uitgebreide Unie 1000 euro zou tellen, kan men de lidstaten onderverdelen in drie categorieën. Vooreerst is er de groep welvarendste landen. Deze landen stonden (niet voor niets) aan de wieg van de Unie. Het gemiddelde inkomen ligt in deze landen ver boven het toekomstige Europese gemiddelde (+1000 euro). Vervolgens is er de tussengroep, gevormd door de armste landen van de huidige Unie (Griekenland, Spanje en Portugal) en een aantal nieuw toegetreden staten (Malta, Cyprus, Slovenië en Tsjechië). In deze landen bedraagt het gemiddelde inkomen tachtig procent van het Europese gemiddelde (800 euro). De derde groep bestaat uit de resterende kandidaat-lidstaten. Hier verdient men slechts 40% (400 euro) van het toekomstige Europese gemiddelde. Niettemin wordt deze laatste groep landen bevolkt door niet minder dan 16% van de totale Europese bevolking. Het wegwerken van deze tegenstellingen zou volgens de Unie het zweet van maar liefst twee generaties kosten. Het is echter zeer de vraag of de hoorn des overvloeds zich ooit echt over het Europese continent zal uitstorten. Enig gezond verstand volstaat om in te zien dat een voorzichtig beheer van de kloof tussen ingesloten en uitgesloten Europese burgers een veel winstgevender strategie is. De mate waarin het bedrijfsleven zich ingewerkt heeft in het Europese besluitvormingsproces maakt deze stelling enkel aannemelijker. Dit georchestreerde uitsluitingsproces zal de spil vormen waar rond de strijd om onze menselijke waardigheid zich zal afspelen. Met de blauwdruk van het nieuwe Europa worden immers tegelijkertijd de krijtlijnen uitgezet voor het verzet tegen dat project. Enige kennis terzake kan bijgevolg geen kwaad.

15 + 10 = 25

Op één mei treden 10 nieuwe lidstaten toe tot de Europese Unie. Sinds 1998 voert de Unie toetredingsonderhandelingen met Cyprus, Estland, Polen, de Tsjechische Republiek, Hongarije en Slovenië. In 2000 komen daar nog Malta, Letland, Litouwen en Slowakije bij. De toetreding van deze landen hangt af van de mate waarin ze voldoen aan de zogenaamde 'criteria van Kopenhagen', vastgelegd in 1993. Deze snelcursus liberalisering beveelt onder andere de overschakeling van traditionele, zware industrie naar de dienstensector (zie De Nar, nr. 180: 'De propere handen van de kenniseconomie'). Daarnaast dient ook de landbouw grondig hervormd. In de nieuwe lidstaten is de landbouwsector immers goed voor maar liefst 22% van de totale werkgelegenheid. De ontelbare kleine (voornamelijk Poolse) boeren worden reeds gedurende jaren kapot geconcentreerd. Pas wanneer de selectie ten gronde doorgevoerd is, zullen de langverwachte Europese subsidies overgemaakt worden aan de rijke boeren die de concurrentiestrijd overleefden. Voor de minder welgestelde inwonerster van de kandidaat-lidstaten was de Europese Unie een harde en pijnlijke realiteit, lang vóór de eigenlijke toetredingsdatum. Diegenen die het allemaal gelaten ondergingen met het vooruitzicht binnenkort vrijelijk de West Europese horizon op te zoeken, komen niet minder bedrogen uit.

Tamelijk vrij verkeer van... werknemers

Hoe ervoor zorgen dat eerder vernoemde tegenstellingen niet voor bloedklonters zorgen in het hart van de Europese economie en tegelijkertijd de schijn van 'vrij verkeer van personen' hooghouden? Een heel pakket aan overgangsmaatregelen slaagt moeiteloos in dit juridisch huzarenstukje.

Vooropgesteld staat het 'vrij verkeer van werknemers' als algemene Europese richtlijn, gevolgd door een resem beperkende maatregelen die erop gericht zijn de welvaart binnen de blanke, West Europese familie te houden. Vooreerst krijgen de huidige lidstaten de mogelijkheid gedurende vijf en (uitzonderlijk) zeven jaar de werknemers uit de kandidaat-lidstaten te weren van hun arbeidsmarkt. De meerderheid van de huidige lidstaten greep deze mogelijkheid met beide handen, temeer daar na de toetredingsdatum niet meer mag overgegaan worden tot strengere beperkingen. Veel staten besluiten bijgevolg de kat uit de boom te kijken bij middel van een meerjarige migratiestop om, later, eventueel de poorten tot hun arbeidsmarkt op een kiertje te zetten. Zo heeft België haar markt afgesloten voor niet minder dan drie jaar. Maar ook Europa's goede leerlingen, zij die (zoals Ierland) het vrij verkeer van werknemers onmiddellijk toepassen, kunnen zich, in uitzonderlijke omstandigheden, beroepen op beperkingen en dat tot zeven jaar na datum van toetreding. Die uitzonderlijke omstandigheden zijn van specifieke aard: verstoring van de arbeidsmarkt, daling van de levensstandaard of dalende werkgelegenheid. In die omstandigheden mag de gastlidstaat eisen dat de nieuwkomer in het bezit is van een wettig arbeidscontract van minstens twaalf maanden. Dat de wettigheid van het verblijf verbonden wordt aan het uitoefenen van een economische activiteit is veelzeggend en karakteristiek voor het hele Europese discours. Ondanks al deze beperkingen heeft het kapitalistische Europa migratie nodig, zij het op het tijdstip en de plaats van haar keuze. De hogepriesters van de Unie hebben immers berekend dat de verwende kinderen van West Europa binnenkort met een ernstig probleem geconfronteerd worden. Te veel jongeren zullen te hard moeten werken om te veel oude mensen te onderhouden die hun leven lang te lang gewerkt hebben. Kortweg: vergrijzing. Tegelijkertijd berekenden de bevolkingspolitici dat er in de wiegjes van de kandidaat-lidstaten een nieuwe generatie niet al te veeleisende werknemersters ligt te kiemen. (zie *Verdachte bondgenoten in de strijd tegen grenzen, staten en naties*)

Migratie als uitzendkracht

Europa opent haar boezem blijkbaar niet voor niets voor de nieuwe lidstaten en hun inwoners. Dat blijkt reeds uit de quasi-inperking van het vrij verkeer tot economisch actieve

burgers. In het toekomstige Europa zijn er vier soorten van verblijf in een gastlidstaat. Het verblijf tot en met drie maanden is geheel vrij (seizoensarbeid, in de tijd beperkte arbeid). Ook voor een verblijf tot zes maanden volstaat een identiteitsbewijs. Een verblijf van meer dan zes maanden is echter aan strikte voorwaarden gebonden. Ten eerste is er de verplichting een economische activiteit als werknemerster of zelfstandige uit te oefenen. Tevens moet je over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikken om in geen geval ten laste te komen van de bijstandsregeling van het gastland in kwestie. Als student ten slotte, ben je verplicht een beroepsopleiding te volgen. Samengevat: kom jezelf hier uit de naad werken, maar verwacht er niets voor in de plaats. Een duurzaam verblijfsrecht, ten slotte, verkrijg je na vier jaar onafgebroken, wettig verblijf in het gastland. Voor dit verblijfsrecht gelden in principe geen voorwaarden. Toch blijft het zwaard van Damocles ook de mensen met een duurzaam verblijfsrecht boven het hoofd hangen. Uit hoofde van volksgezondheid en openbare orde en veiligheid kan dit verblijfsrecht immers steeds geweigerd worden. Tot volksgezondheidsbedreigende ziekten en gebreken worden onder andere gerekend: drugverslaving, psychose, tuberculose... De lidstaten blijven bovendien de bevoegdheid bezitten de reikwijdte van de begrippen openbare orde en veiligheid zelf in te vullen. De nieuwe omstandigheden voor vrij verkeer worden niet iedereen gegund en impliciet geeft Europa dit ook toe waar ze stelt dat het vrij verkeer van speciaal belang zal zijn voor ontwortelde jongeren en mensen met een hogere opleiding (Actieplan voor het vrij verkeer van werknemers). Op basis van klachten van Europese ambtenaren op rust heeft men uiteindelijk besloten tot de uitbreiding van het vrij verkeer tot niet (meer)-actieven. Zij konden immers niet aan het rentenieren slaan in een lidstaat naar keuze. Het vrij verkeer van niet-actieven wordt echter uitsluitend toegekend op voorwaarde van pensioensgerechtigdheid, blijvende arbeidsongeschiktheid of het uitoefenen van een economische activiteit buiten het gastland. Indien men welstellend genoeg is om luilekker door het leven te gaan zonder beroep te doen op bijstand krijgt men vanzelfsprekend ook verblijfsrecht toegekend. Het voorgaande doet reeds vermoeden dat de Unie in de toekomst *Risk*-gewijs werknemersterslegioenen zal kunnen uitzenden en terugtrekken naargelang de dictaten van de markt.

Daartoe heeft ze in het Europese informatienetwerk inzake werkgelegenheid en de mobiliteit van werknemers (EURES) een krachtig hulpinstrument. EURES is een netwerk dat alle openbare diensten voor arbeidsvoorziening van de lidstaten met elkaar verbindt. Het netwerk bevat een omvattende informatie- en gegevensbank "die zich voortdurend aanpast aan de uitdagingen en mogelijkheden van de nieuwe technologie in functie van een werkelijk Europese arbeidsmarkt". Op welke leest die markt geschoeid zal zijn, is duidelijk: inzetbaarheid, ondernemingsgeest, aanpassingsvermogen en gelijke kansen (op arbeid). Naast dat alles blijft de bestrijding van illegale immigratie en tewerkstelling een Europese prioriteit van eerste orde. De Unie heeft een uitgebreid pakket aan gezamenlijke controlemaatregelen opgezet om onze illegaal gemaakte medemens te fnuiken. Dat alles in het kader van het onderzoek naar of de vervolging van strafbare feiten, de aantasting van de openbare orde of veiligheid... de terminologie liegt er niet om. De specialisatie en onderlinge coördinatie van deze diensten zouden het toekomstige Europa zelfs waterdichter moeten maken dan het huidige al is. Om deze opdracht tot een goed einde te brengen heeft de Unie twee belangrijke instrumenten tot haar beschikking. Eurodac is een Europees systeem voor het vergelijken van digitale vingerafdrukken van asielzoekers om meervoudige aanvragen tegen te gaan en beter toe te zien op effectieve verwijdering. Het systeem bestaat uit een centrale eenheid en een geautomatiseerde centrale databank die op verzoek gegevens ter vergelijking doorstuurt. Daarnaast is er het 'Centrum voor informatie, beraad en gegevensuitwisseling inzake asielaangelegenheden' (CIBGA). Dit centrum beschikt over een statistisch systeem voor het aantal asielzoekers en het erkenningpercentage per lidstaat. De dienst heeft vruchtbare samenwerkingcontacten met de aangrenzende landen en de Amerikaanse migratiediensten.

Waar gaat dat naartoe?

"De Europese Unie heeft de ambitie om de meest concurrerende en dynamische kenniseconomie te worden" (Tweede verslag over de economische en sociale cohesie: stand van zaken en bereikte resultaten). Vier aandachtpunten moeten de Europese Gemeenschap op de sporen van de informatiesnelweg zetten. De eerste prioriteit is de verbetering van het ondernemingsklimaat. Deze verbetering wordt gerealiseerd door de vrijmaking van de telecommunicatiesector, de ontwikkeling van de interne markt en de herstructurering van het bedrijfsleven aan de nieuwe ICT-toepassingen (1). Het tweede aandachtsgebied bestaat erin te investeren in de toekomst. Als het van de Unie afhangt wordt de hele wereld een 'onderzoeksdorp', waarin de kennis via snelle netwerken overal en altijd beschikbaar is. Vanzelfsprekend speelt het onderwijs hierin een sleutelfunctie. Men spreekt dan ook onomwonden over "de introductie van de informatiemaatschappij in de scholen" (SCADPlus: Van Koffie naar Dublin). De derde prioriteit is het centraal stellen van mensen: de bescherming van de consument, het toegankelijk maken van internettoegangen en het verzekeren van culturele diversiteit. Hierbij dient ook *eEurope 2005* vermeld te worden. Dit project heeft de ambitie tegen 2005 alle overheidsaanbestedingen (e-overheid), een aanzienlijk deel van het onderwijs (e-leren) en de handel (e-handel) via de geïnformatiseerde weg te doen verlopen. Om deze wensdroom mogelijk te maken, zouden zogenaamde PIAP's of openbare internettoegangspunten worden opgericht om sociale uitsluiting te voorkomen. Niettemin kan men zich met recht afvragen of de (reeds bestaande) kenniskloof niet eerder breder zal worden. Bovendien zou een 'goed beheer' van die kenniskloof wel eens een erg winstgevende strategie kunnen blijken.

Bij dat alles vraagt u zich wellicht af of de vakbonden dan werkelijk zonder een kik de benen gespreid hebben voor het Brusselse gezelschap. Aan Mia De Vits hoeven we die vraag alvast niet meer voor te leggen en eigenlijk kunnen we ze zonder veel gemaar bevestigend beantwoorden. Het akkoord van de vakbonden berust, naast hun interne organisatiestructuur, op twee oorzaken: inlijving en verblinding. Het Europese project is geheel op poten gezet binnen corporatistische kaders (2). Zo luidt de doelstelling van de sociale dialoog: “...middelen te vinden om de sociale dialoog te versterken en flexibeler te maken en *het werk van de sociale partners nauwer te doen aansluiten bij de ontwikkeling en de tenuitvoerlegging van het beleid van de Europese Unie*. De sociale partners en niet in het minst de vakbonden hebben daarmee “...meer wettigheid gegeven aan de op Europees niveau ten uitvoer gelegde economische en sociale beleidsmaatregelen”. Van zodra de garanties voor de blanke, West Europese arbeiderster veilig gesteld waren, was er van het syndicalistische gemor op Europees niveau niet veel meer te merken. Tussen de PC’s en IW’s (paritaire comités en informele werkgroepen) en het Permanent Comité voor arbeidsmarktvraagstukken in wordt het piepstemmetje van de vakbonden zozeer gesmoord dat ze zich maar al te graag tot de blaffende overzijde bekeren. De tweede reden voor de ruggengraatloosheid van de vakbonden is verblinding. Hoe ondemocratisch de Europese Unie ook zijn mag, haar sterkste instrument is en blijft het democratische vertoog dat ze voert. Europa heeft er alle baat bij dat haar burgers zichzelf zien als participerende, tolerante en mondighe mensen . Dankzij de ontelbare dialogen, dineetjes en schouderklopjes zijn de syndicaten als eerste in deze wel uitgezette val gelopen. Op zoek naar enige geloofwaardigheid zijn ze nu druk doende hun achterban te initiëren in de toverspreuken van het complex staat-kapitaal.

Wat nu gedaan?

De nieuw-liberale nachtmerrie waarin de Unie ons wil storten vraagt (hoe kan het ook anders?) om nieuwe analyses en strategieën. Willen we niet als dwazen ingehaald worden door de tijd, zullen we een aantal oude vijand- en bondgenootschappen van ons plunje moeten afstoffen. Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten dat de strijd tegen uitsluiting enkel nog aan belang zal inwinnen. De nieuwkomers en vluchtelingen uit de kandidaat-lidstaten zullen, na een periode van volledige uitsluiting van de arbeidsmarkt, volledig overgeleverd worden aan de willekeur van diezelfde markt. Daarbij zullen ze van elke vorm van sociale bijstand uitgesloten worden. Als socialen stelt dit ons voor een beslissende keuze: of we leveren deze mensen uit aan de verlamdende liefdadigheid van derden; of we steunen hun netwerken op een actieve en activerende manier (in de mate dat die netwerken bijdragen tot hun bevrijdings-

strijd). We moeten ons er evenzeer voor hoeden onze strijd niet te beperken tot dat sociale perspectief...op straffe van recuperatie. We zullen eveneens en met een vernieuwde hevigheid de strijd tegen het arbeidsethos moeten aangaan. Het doopvont van de arbeidsmarkt is de hellepoel van de werkloze. De fabel van de volledige tewerkstelling kan die eeuwige waarheid nooit ontkrachten. Slechts de aanhoudende strijd tegen de zogenaamde zegen van de arbeid, kan ons leren de mens los van zijn/haar arbeid als waardevol te zien. Hierbij dient opgemerkt dat het arbeidsethos ook in ons verzet is binnengeslopen. Daar waar het verzet beoordeeld wordt naar hoeveelheid, prestatie, frequentie en bereik plaatsen we onszelf binnen de getallenlogica van de productiviteit. En dat terwijl we pretenderen een strijd te voeren mét en voor levenskwaliteit en vreugde... Het voorgaande houdt eveneens in dat we komaf maken met het vertrouwen in vakbonden van welke strekking ook. De corporatistische wen-

ding die de syndicaten genomen hebben, schort elk bondgenootschap bij voorbaat op. Ook op de werkvloer zal dit besef snel doordringen en mogelijk leiden tot directe actie en sabotage wars van vakbondsdiscipline. Dat verzet kan vruchtbaar zijn, als de lessen van de (recente) geschiedenis in acht genomen worden... Ook de meningsverschillen over de wenselijkheid en de bruikbaarheid van de nieuwe technologieën kunnen we maar beter naast ons neerleggen. Ze zijn immers niet langer relevant. De glasvezelkabels zijn wel degelijk de nieuwe tentakels van staat en kapitaal. Tijd dus om de rangen te sluiten en met vereende krachten (al dan niet met behulp van de ICT zélf) die hele reutemeteut door te knippen. In geen geval mogen we de geïnformatiseerde participatie aanvaarden. Niet minder belangrijk wordt de strijd tegen het rolmodel van de flexibele, tolerante, immer discussiërende, maar altijd respectvolle burger. Laat ons de tolerantie weigeren wanneer ze ons tot weerloze burgers maakt. Laat ons de discussie weigeren wanneer ze ons verlamt in ons handelen. We moeten de opinies weigeren en de ideeën omhelzen. We moeten de participatie teniet doen en de sociale omgang aanmoedigen... Ten slotte is het van groot belang erop te wijzen dat Europa slechts in beperkte zin een fort is. Die gedachte kan dienen als canapé voor de liefhebbers van de gemoedelijkheid. Europa dat zijn gebouwen, structuren en mensen. Europa is kwetsbare, vergankelijke werkelijkheid, net als wijzelf.

-- Johan Van Eeckhout.

(1) ICT: informatie en communicatietechnologie
(2) corporatisme: sociaal dialoogmodel waarin de overheid een bijzonder actieve rol speelt en samen met de werkgevers de syndicale invloed wegdrukt of onschadelijk maakt.

Vrije markt en vrije migratie: een contradictie

Verdachte bondgenoten in de strijd tegen grenzen, staten en naties

In de nasleep van de affaire Semira –de 20-jarige asielzoekster die in september 1998 om het leven werd gebracht toen ze begon te zingen uit protest tegen haar gedwongen uitwijzing– reisde de zich toen nog als politiek onafhankelijk uitgevende yuppie Pascal Smet het land rond om het gedeukte imago van de Belgische asielpolitiek terug op te fleuren. Aan de documentloze medeburgersters maakte hij openlijk goedkope beloften, om de gemoederen wat te bedaren. Jaren later werden diezelfde personen met de stille trom wisselend gestuurd, of, erger nog, het vliegtuig opgezet, wanneer zij de dan tot Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen bevorderde Smet aan zijn beloften wilden herinneren. Maar wanneer in die tijd, op één of ander debat, een enkelinge het aandurfde om het principe zelf van de natie-staten en haar grenzen in vraag te stellen, viel Smet uit zijn objectieve rolpatroon en gaf hij haar de volle lading: het wilde kapitalisme van de vrije markt, is onrechtvaardig, dient gecontroleerd door de staat of supranationale instellingen, ook de vrije arbeidsmarkt. Een paar weken later werden zijn stellingen herhaald door de socialist Marcel Lauwers, die aan de bak komt als ambtenaar op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar het uitwijzingsbeleid concreet vorm krijgt. Meteen werd wat duidelijker waar Smet zijn ideologische mosterd vandaan haalde: bij de jonge socialisten, in wiens gezelschap hij in een nog jonger leven gaarne placht te vertoeven. De man is inmiddels bevorderd tot Spa-minister en hoeft zijn kleur nu eindelijk niet meer zonodig te verbergen.

In deze bijdrage gaan we wat dieper in op de nonsensikale vergelijking tussen een pleidooi voor het recht op vrije migratie en een verdediging van de vrije markt, vergelijking waarmee de socialisten hun bruine asielpolitiek trachten te verkopen bij progressievelingen en andere groenen.

Nobelprijswinnaar economie **Milton Friedman** legde in zijn vulgariserende werken (onder meer *Free to Choose*) de grondslag voor het idee dat het kapitalisme de beste garantie biedt voor een zo groot mogelijke vrijheid. Mensen die pleiten voor interventie in de ‘natuurlijke’ evenwichten die tot stand komen door spontane interactie tussen individuen, omdat die natuurlijke evenwichten in hun ogen leiden tot een ongelijke of onbillijke verdeling van de welvaart, zijn naïeve wegbereiders van de algemene slavernij en onderwerping aan een staatsautoriteit (*roads to serfdom, Von Hayek*). Het volstond op dat moment, toen het ijzeren gordijn nog rechtstond, om naar enkele aberraties van het staatscommunisme/kapitalisme te verwijzen om deze ideeën aan overtuigingskracht te laten winnen, ook bij de niet-communistische egalitaristen, die wel eens oor hebben naar het anti-etatistisch discours van deze rechtse libertariërs. Zo maakte de filosoof **Robert Nozick** furore met zijn boek *Anarchy State and Utopia*. Kan een anarchist zich een betere bijbel inbeelden dan dit pleidooi tegen elke vorm van staatsinterventie, behalve dan... dat de meest repressieve vormen van staatsinterventie: justitie en de zorg voor de openbare veiligheid, ook in deze fel afgeslankte versie van Nozicks Nachtwakersstaat overeind blijven. Wanneer men in deze kringen dan wel eens voor het recht op vrije, of meestal ‘vrijere’ migratie pleit, dan is men best op zijn hoede.

Softies

In het kader van de kapitalistische bevolkingspolitiek steekt het pleidooi voor een mildere migratiepolitiek de laatste jaren steeds vaker de kop op. De ontwikkeling in de gezondheidszorg en de kwaliteit van de voeding zorgden ervoor

dat mensen gemiddeld langer leven dan pakweg 50 jaar gelden. Anderzijds dalen de geboortecijfers gestaag. Bovendien treden mensen vroeger uit de arbeidsmarkt (een eufemisme om te stellen dat onze maatschappij 50-plussers gedumpt heeft). Resultaat: we moeten met steeds minder zorgen voor de productie van de welvaart. Allerlei rampscenarië’s over de onbetaalbaarheid van de pensioenen worden uit de hoed getoverd. Wie de moed heeft om eens echt naar deze cijfers te gaan kijken –voor wat ze waard zijn, want voorspellen wat er over 50 jaar zal gebeuren blijft natuurlijk een heikele zaak– zal snel bemerken dat de doemscenarië’s helemaal niet ondersteund worden door de resultaten van de simulaties. Maar kost wat kost moeten we er bang voor gemaakt worden dat ons allen een oude dag vol miserie te wachten staat, indien we niet radicaal het roer omgooien.

Het timbre van de gesuggereerde hervormingen verschilt een beetje naargelang de kleur van de politieke partijen. De fascistische variant vindt dat de Vlaamse jeugd zich maar snel weer moeten concentreren op haar eerste biologische taak: kindjes kweken, veel en allemaal met een wit velleken natuurlijk. De socialisten, hun arbeidsretoriek getrouw, vinden dat het nu maar eens uit moet zijn met de werkloosheid, de brugpensioenen en dies meer: meer werken en langer werken, dat is de boodschap en dat wordt aan de achterban verkocht als de strijd voor het recht op werk. De groenen hebben het dan weer over quota: ieder jaar een contingent van wel geselecteerde (en voor integratie vatbare) elementen die aan de opbouw van ‘onze’ natie kunnen meehelpen.

De verlichte kapitalisten hebben al een tijdje door dat het nogal contradictoir is om enerzijds

te klagen over de vergrijzing, en anderzijds al die jonge arbeidskrachten die aan de poorten van Europa komen kloppen, te willen tegenhouden.

Hoe liberaler de kapitalist, des te cynischer hij wordt. Immers, zijn pleidooi tegen de betutteling van de staatsinterventie staat niet los van de stille hoop dat de instroom van nieuwe arbeidskrachten, die bereid zijn te werken aan een lager loon, de loonkosten zal drukken en de minimumlonen onderuit zal halen. De economische sectoren die het meest om ‘vreemde’ arbeidskrachten staan te springen, zoals de West-Vlaamse en vooral Brusselse textielnijverheid, en de fruitpluk, staan niet voor niks gekend om de driestheid waarmee ze de bestaande sociale wetgeving trachten te omzeilen: zwartwerk en werkdagen van zonsopgang tot zonsondergang. Die gasten willen toch zo snel mogelijk zoveel mogelijk geld verdienen om op te sturen naar de familie ginder. Onveilige werkomstandigheden veroorzaken op deze werkplaatsen vaak ernstige werkongelukken. Dan staat menig gegadigde te springen om de plaats van de pechvogel in te palmen. De kapitalistische protagonisten van een minder streng migratiebeleid dromen ervan dat de Poolse fabrieken waar de film *Daens* werd opgenomen snel ook terug ons straatbeeld zullen kleuren.

Studiebureaus dokteren uit in welke sectoren de arbeidstekorten nijpend zijn. Naast vuile, lastige of slecht betaalde jobkes die wij niet meer willen doen (straatvegen, vuil ophalen, wegenwerken, bouw, nachtelijke schoonmaakbeurten in horeca of kantoor, of de afwas in een restaurant aan 2 pleuro per uur...) is vooral ook de jacht naar technische geschoolde en getrainde arbeidskrachten open: computerprogrammeurs uit Indië of ICT-specialisten uit Japan.

De voorstanders van gecontroleerde migratie vinden hun trouwste bondgenoten bij... de afkondigers van de migratiestop in het begin de jaren zeventig in zowat alle E.G.-landen. Voor wie het niet wist, de migratiestop voorziet steeds in één belangrijke uitzonderingsclausule: indien een werkgever op de plaatselijke arbeidsmarkt geen geschikt kandidaat kan vinden, dan kan de achterpoort van het fort Europa even open. Pikant detail: in België voorzien de uitvoeringsmodaliteiten van deze uitzonderingsclausule dat het om een hogegeschoolde, moeilijk vindbare arbeidskracht moet gaan, die men minimaal 2000 pleuro per maand betaalt. De bewegingsvrijheid van de rijke of sociaal bevoorrechte medemens is nog nooit gehinderd geweest door grenzen of staatsinterventies, welke afkomst zijn huid ook moge kleuren.

Het anti-etatisme van deze verlichte kapitalisten is trouwens zeer selectief. De zo fel verguisde staat, als ze zich met de winstmarges van de ondernemers wil bemoeien, moet wel zorgen voor de reclamecampagnes voor het werven van de geschikte arbeidskrachten over de hele wereld. Net zoals in de jaren 50 en 60 Belgische gezanten werden op pad gestuurd langs Spaanse kusten, Italiaanse steden, en later, in Tunesische soeks, op Marokkaanse of Turkse bergpaden, op zoek naar mensen die bereid waren hard en ongezond labeur te doen in de mijn of de staalfabrieken, zo verwachten deze kapitalisten ook nu weer dat de overheid de migratie controleert, eerder dan ze tegen te houden. Dezelfde kapitalistische ‘vrije’ markt logica leidde in het begin van de jaren zeventig tot een ongeziene uitbouw van een overheidsapparaat om de import van arbeid uit de derde wereld een halt toe te roepen als vergelding voor de prijsverhoging die enkel minder rijke landen afkondigden voor hun zwarte grondstof.

Als Smet ons in hetzelfde schuitje van deze paljassen wou steken, dan moeten we het mischien eens wat duidelijker stellen. Het recht op vrije migratie heeft niks van doen met een pleidooi voor welke vorm dan ook van gecontroleerde migratie, uitgetekend naar de behoeften van ‘onze’ economie. Gecontroleerde migratie is vooral een middel om de arbeidsdisciplineren, opgelegd door het ritme van de groei en de winstmarges van het kapitalisme verder te laten uitdijen over de hele wereld. Wel, net zoals we ons verzetten tegen deze plicht tot loonslavernij in het Westen, verkocht als ‘recht op arbeid’ door de socialisten, zo is de strijd voor vrije migratie verbonden met de strijd tegen de gecontroleerde migratie, ook al wordt deze gekleurd door het groene sausje van de zogenaamde quota. Vrije migratie laat zich niet in het keurslijf van de wetten van het kapitalisme dwingen, maar is een middel om zich ertegen te verzetten.

De radicale variant

Maar wat dan met de ‘echte’, edoch ietwat utopischer geïnspireerde libertairen, die nog een stapje verder willen gaan in hun het terugdringen van de staatsinterventie in de economie en van de strijd voor vrije keuze op alle terreinen van het leven hun waarkenmerk hebben gemaakt? Nooit vergeten dat deze ‘libertijnen’ ook de meest rabiate verdedigers van het kapitalisme zijn. Niet te verwonderen als we even verder snuisteren, en trachten uit te puren wat

deze rechtse libertairen onder vrijheid verstaan. Het recht op vrije keuze vindt in een filosofie à la Nozick zijn grondslag in... het recht op private eigendom.

Elke mens heeft van bij de geboorte het onvervreemdbare recht om te beslissen over (wat te doen met) haar eigen lichaam, zolang de activiteiten die zij uitvoert het recht van anderen op het uitoefenen van hun recht over hun eigen lichaam niet in de weg staan. Anders gezegd: iedereen is bezitterster van haar eigen lichaam. Een individueel recht claimen op je eigen lichaam, impliceert echter ook dat je het recht op het bezit van de producten die je met je eigen lichaam produceert, kan claimen. Maar dan is de bal aan het rollen. Sommige van die libertairen verdedigen op dezelfde manier dat je ook het recht kan claimen op dingen die je vindt en als verlengstukken van je eigen lichaam kan aanwenden om zo je productiviteit te verhogen. Maar eenmaal bezit, altijd bezit, tenzij je beslist sommige van je bezittingen te verkopen. Ook voor land gaat dat trouwens op: als je ergens een stuk land vindt dat nog geen eigendom is van iemand anders, dan kan je dat als jouw stuk land beschouwen. Je kan er een omheining rond bouwen, en anderen de toegang ontzeggen... De rechtse libertair is dan ook niet zo per se een voorstander van vrije migratie. Wel integendeel, de staat moet vooral tussenkomen wanneer het recht op private eigendom in gevaar komt. Zo als bijvoorbeeld wanneer mensen van buiten de omheining ‘ons’ land trachten binnen te dringen. Dan is de ‘openbare veiligheid’ immers in gevaar en om dat te beschermen dienen leger en politie.

Macht en tegenkracht

Ach ja, hier en daar is er ook wel een rechtse libertair die het niet zo hoog op heeft met die openbare veiligheid en het recht op bewegingsvrijheid wil verdedigen. Dat maakt die rechtse libertair er niet veel sympathieker op. We worden nu eenmaal niet allemaal op een apart eilandje met dezelfde startkansen geboren, zoals **Frank Vandenbroucke** wel eens meent te mogen dromen, maar in een maatschappij die van het omsmeden van natuurlijke ongelijkheden tot mechanismen van sociale uitsluiting haar basisprincipe heeft gemaakt.

Niet alle dierlijke wezens, niet alle mensen zijn bij geboorte identiek, gelijk. Sommigen hebben meerdere ledematen dan anderen, sommigen zijn klein, anderen groot en sterk. Sommigen zijn blind, en anderen horen niet. Allemaal niet zo een groot probleem, als we er bij de uitbouw van onze maatschappij zouden rekening mee houden om al die dierlijke wezens zo gelijk mogelijke kansen te geven om hun leven uit te bouwen. Natuurlijk is het twijfelachtig of een blindgeborene dezelfde notie van kleuronderscheid kan ontwikkelen als iemand die toevallig twee ziende ogen in het hoofd heeft. Maar dat is op zich niet zo een probleem, als we tenminste niet meteen ook onze straten volproppen met allerlei geruisloze obstakels, of er auto's laten

doorrazen waardoor het de blinde medemens en minderjarige onmogelijk wordt nog alleen aan de overkant te geraken.

Maar de zo juist geformuleerde wil om de lotsbedeling der natuurlijke capaciteiten te herverdelen, is nu net de hoofdzone en wortel van alle kwaad volgens de rechtse libertariër. En zij gaat in tegen haar basisuitgangspunt: het recht op het bezit van de (opbrengst) van de natuurlijke capaciteiten waarmee je bent geboren. Wie de ongelijkheid en uitsluitingsmechanismen in om het even welke maatschappij tracht op te sporen om er zich tegen te verzetten, is in slecht gezelschap bij de rechtse libertariër. En het is nu net het verzet tegen uitsluiting en ongelijkheid dat de belangrijkste grondslag vormt voor de verdediging van een onvoorwaardelijk recht op vrije migratie. Migreren en het recht claimen om te gaan wonen daar waar men dat zelf beslist, is op zich reeds het naast zich neer leggen van de artificiële onderscheiden die naties en grenzen aan ons opdringen. En dat verzet is niet vrijblijvend op dit moment. In fort Europa en Amerika geraak je niet zomaar binnen, en meerdere mensen worden omgebracht bij hun poging om hier te geraken of bij deportaties terug naar af.

Het beslag dat het westen heeft gelegd op de middelen van deze aardkloot (en zelfs daarbuiten) steekt de ogen uit in die streken waar westerse of andere plundertochten geen enkel perspectief op een waardig of zinvol leven hebben overgelaten. Er blijkt een redelijk efficiënt middel te bestaan om deze uitsluiting op wereldschaal te bestrijden: naar hier komen en een deel van die middelen terug opeisen. Blijkt dat op dit moment reeds de spaargelden die migranten naar hun vrienden en familie over de hele wereld opsturen de tweede belangrijkste inkomstenbron is in deze landen, na opbrengsten uit olie uitvoer, waar de gewone mensen overigens, in tegenstelling tot de opgestuurde spaargelden, weinig van zien. Investerings, laat staan ontwikkelingshulp, zijn hierbij vergeleken *peanuts*.

Oh, niet dat het hier het paradijs op aarde is, zoals sommige migranten wel eens menen te denken op voorhand (hoewel het natuurlijk meestal wel degelijk een enorme vooruitgang is ten opzichte van de situatie waar de meesten vandaan komen). Eenmaal hier geraakt, zal wel snel blijken, dat de strijd tegen de uitbuiting ook hier moet voortgezet: in de eerste plaats de strijd voor verblijfsrecht, en dan een dak boven het hoofd. Vervolgens de strijd tegen de arbeidsdisciplineren, tegen de uitsluiting van al wie niet efficiënt, productief of normaal genoeg geacht wordt voor de kapitalistische maatschappij van het grote geld en de winst. Kortom, dezelfde strijd waar velen hier al mee bezig zijn. We kunnen haar beter samen voeren en een dikke stamp geven tegen al die grenzen die ons trachten te verdelen.

-- Bart C.

Vegan Deli-corner

Chocoladetruffels op tante Merels wijze

- Neem een hoop kleine zwarte, 100% vegan fondantchocoladebolletjes en smelt die in een pan of au-bain-marie.
(Zeker als je enkel grote chocoladerepen in huis hebt, kan je ze beter in zo klein mogelijke stukken breken en dan au-bain-marie smelten, dwz een pot water aan de kook brengen en daar een andere kleinere pot met de chocolade in hangen, zo heb je geen kans op aankoe-ken).
- Voeg er nu 100% vegan margarine aan toe. Hoe vettiger, hoe prettiger... dus hou je niet in: het vlotje mag leeg (voor de vet-freaks: zorg er in elk geval voor dat het half leeg is). Ook lekker ipv gewone margarine: olijfolie (voor de durversters), maiskiemolie, spacemargarine...
- Voeg nu wat poedersuiker toe (dit kan naar smaak, maar het is lekker als het chocolademengsel ietwat korreliger aanvoelt/proeft).
- Eventueel op smaak brengen met wat je maar wil (bvb kaneel, kokos, gemalen nootjes, vanille, rum-aroma,...)
- De pan in de diepvries zetten en wachten tot alles bevroren aanvoelt (paar uur).
- Met een kleine lepel brokjes uit de pan breken/scheppen en dan door poedersuiker gemengd met cacao, kokosnoot, hagelslag,... rollen.
- In een mooi doosje leggen en...klaar!
Je bewaart ze het beste in de koelkast.

Food Not Bombs - Leuven
p/a PB 80, 3000 Leuven 3 - tel: 0499/19 54 89

Roze wolk met bloemengeur

‘De stijl van De Nar is te hard’ (mijn pa), ‘jullie doen aan negatieve beeldvorming’ (een linkse intellectueel) en zelfs ‘jullie planten geurvlagen’ (een gezapig anarchistisch blad). Dat soort dingen krijgen we hier zo nu en dan wel eens te horen. Ja, waarom toch zijn we zo hard?

Enkele jaren geleden, het was rond de tijd dat ik ‘Manufacturing Consent’ van Noam Chomsky achter mijn kiezen sloot, interviewde ik Frank Vercruysse van Tg STAN. Hij was net terug van een toneelproject met afro-amerikanen in de V.S. en de thuiskomst voelde vreemd aan: “In de VS kun je de polarisering zo voelen hangen in de wijken. Als je dan terugkomt in West-Europa, is het net alsof er een slaapverwekkende deken over alles ligt.” Het zette me aan het denken: hoe komt het toch dat de 500 rijkste mensen op deze planeet evenveel hebben als al de rest samen, er 25 miljoen mensen per jaar sterven aan ontbering, de miserie hier net om de hoek leeft en bijna iedereen -ook de gemiddelde progressivo- hier zo rustig bij blijft?

Eén van de oorzaken heet ‘publieke opinie’. En hoe dat ineen zit, hebben we glashelder gezien tijdens de AEL-affaire, wat je ook denkt van de AEL. Mohammed Achrak wordt vermoord. Een paar honderd jongeren willen naar het stadhuis trekken, tot zover vreedzaam. Oproerpolitie blokt ze af, legt de matrak erop, gebruikt traangas. Er vliegen welgeteld twee stenen en twee autoruiten sneuvelen. Abou Jahjah probeert de boel te kalmeren, krijgt pepperspray in zijn bakkes en vliegt uit tegen hoofdcommissaris Luc Lamine. VTM en VRT draaien de feiten om: éérst de stenen, autoruiten en uitval van Abou Jahjah, dan pas de matrak en het traangas. Alle ‘mindere’ massamedia -echt allemaal- nemen die leugens over en maken er dit van: migrantenrellen opgestookt door AEL trekken een spoor van vernieling door Antwerpen. Politie reageert met het minst mogelijke geweld. Tot zover dat de regionale tv-zender ATV er mee wegraakte om de broer van Mohammed, die zei ‘dit heeft me veel pijn gedaan’ (natuurlijk sprekend over de moord op zijn broer), te ondertitelen met: ‘de RELLEN hebben me veel pijn gedaan’. Het gaf Verhofstadt de ruimte om in het parlement met zijn vingers te knippen en hop, enkele uren later draait Abou JahJah de doos in. Weg scheiding der machten. Wat is hier het proces? Enkele opiniemakers -de Yves Desmetjes van deze wereld- staan onder politieke druk (primeurs moet je verdienen), draaien de feiten netjes om en alle mindere persgoden volgen braafjes uit angst voor hun carrière. Iedereen in het gelid.

Komt er dan een trottinetteke van Vonk na een betoging tegen de invasie in Irak, tegen me zagen dat het vernielen van die bank tegenover de VS ambassade echt wel niet kan. “De publieke opinie en gewone mensen zijn daar tegen”. Alsof publieke opinie en gewone mensen hetzelfde zijn en niet hun tegenovergestelde. Alsof ‘gewone’ mensen wereldwijd niet perfect begrijpen wat je bedoelt als je een bank vernielt, in elke taal. Nee, de pers is de vierde macht, in alle betekenissen van het woord macht en zeker niet gescheiden van de andere machten. Al ooit mensen horen zeggen ‘politiekers zijn rot’, ‘gazetten liegen’ of ‘banken zijn dieven’? We moeten stoppen met neerkijken op wat er uit de buik van mensen komt. Want daarin zit automatisch vervat dat mensen het niet zelf kunnen. Dat ze moeten geregeerd, onderdrukt en belogen worden. Mensen zijn heus niet zo dom. Anders zou er ook geen gigantische propagandamachine nodig zijn.

Een andere reden is te vinden in de linkse of alternatieve beweging zélf. Tot begin jaren ‘80 waren vredesbewegingen, derde wereldgroepen, milieubewegingen, vakbonden,... nog behoorlijk onafhankelijk. Het kwam al eens tot een opstootje op een betoging, na een actie in de Rupelstreek werd er al eens een bulldozer de kleiputten in gedonderd, er werd gescholden op de regering. En iedereen vond dat -soms stilzwijgend- meer dan terecht. Het versterkte de brave acties alleen maar.

Nu, twintig jaar later, is het zover gekomen dat dikbetaalde permanenten van NGO’s of vakbonden *BlackBlockers* uitleveren aan de politie. Omdat dit hun imago zou schaden, hun boodschap verstoort bij de publieke opinie en de politiek. Een beetje media-analyse zou hen kunnen leren dat hun dossiers onder de aandacht komen in de slipstream van het ‘geweld’ van de Black Blocks en de illegale acties van directe axiegroepen. Hoe meer rel, hoe luider hun stem. Maar nee, weg wederzijdse versterking. Weg maatschappelijk klimaat voor verandering. Op een paar uitzonderingen na, zijn vakbonden, NGO’s, milieugroepen,... zwaar gesubsidieerd en dus machtsgetrouw. Lief en zachtvaardig voor de regering want afhankelijk. Ze willen nu zelfs de andersglobaliseringsbeweging een stem in de macht geven... Weg bedreiging, weg tegengewicht. Of had je gedacht dat uitbuiters ermee stoppen omwille van de mooie ogen van de ethiek? Ongeveer hetzelfde geldt voor de middenklasse (en alles daarboven natuurlijk). Bij een eerlijke verdeling van de maatschappelijke rijkdommen hebben ze te verliezen. Niet moeilijk dat ze met hun vette kont op het deksel van de kooi gaan zitten en verbloemende praat verkopen. Verandering komt nooit van mensen die te verliezen hebben. Niet van het kaderlid maar ook niet van de ruimbetaalde NGO’er die er als hobby een partijtje op nahoudt.

Samen produceren ze een roze wolk met bloemengeur, een soort maatschappelijk Prozac (of het Soma uit 1984) en een vals ijkpunt genaamd publieke opinie. Net daardoor zien mensen de realiteit van uitbuiting om hun hoek niet meer. Die ideologie van de roze wolk geeft de uitbuiters de maatschappelijke ruimte om hun ding te doen: rijk worden aan miserie.

Daarom sta ik aan de kant van de onderwereld, niet van de bovenwereld. Daarom wil ik -zelfs op mijn eentje- een rondtrekkende dadergroep zijn. Trots op mijn strafblad. En daarom ben ik kwaad, heel kwaad. Sterker nog, ik wantrouw mensen die het niet zijn. Hoe koud moet je zijn om bij dat alles voor je tv te zitten en bloemengeur te verspreiden? En ja, dat kan -moét- gepaard gaan met harde taal, grove beledigingen zelfs. Want die roze gifwolk moet dringend weggeblazen worden. Ze kost elke dag doden. Zolang jij geestesberkende middelen slikt.

-- kraaf.

Dag van de niet-arbeid!

De 1 mei-viering is bij uitstek geschikt om mensen en groepen bij elkaar te krijgen. Ook dit jaar zijn er weer de traditionele optochten, fanfares en sprekers gepland. Een feestdag vol gezelligheid maar zonder strijdbaarheid. Een dag waarop we de arbeid ook dit jaar weer niet zullen ‘her’denken.

Wie weet anno 2004 nog wat die 1 mei inhoudt? Wie staat er nu nog stil bij het feit dat het allemaal begon in de Verenigde Staten, in de vorige eeuw, de dag waarop arbeidscontracten werden vernieuwd?

Haymarket

Op 1 mei 1886 organiseerden allerlei plaatselijke comités in de VS stakingen en demonstraties, met in totaal zo’n half miljoen deelnemers. De grootste demonstratie, waar de anarchistische beweging een groot aandeel in had, vond plaats in Chicago. Zo’n 90.000 arbeiders kwamen op straat. Deze demonstratie verliep rustig maar op 3 mei kwam het tot botsingen tussen demonstranten en de politie en vielen er een dode en vele gewonden. De volgende dag, 4 mei, ontplofte op Haymarket Square in Chicago bij een demonstratie tegen het politiegeweld van de vorige dag een bom midden tussen aanwezige politie-agenten, van wie er 6 werden gedood. Acht anarchistische ‘leiders’ werden verantwoordelijk gesteld voor de aanslag, die -zoals veel later kwam vast te staan- door een provocateur was gepleegd! Op 11 november 1887 werden uiteindelijk 4 van de 8 anarchisten opgehangen. De veroordeelden van Haymarket werden en worden sindsdien vooral in de anarchistische beweging herdacht als de ‘martelaren van Chicago’. In 1893 werden ze gerehabiliteerd en onschuldig bevonden, maar ja, toen waren die 4 al 6 jaar dood...

Onbekende strijddag

Het gros van de mensen, ook binnen anarchistische kringen, zijn volstrekt niet op de hoogte van die geschiedenis. Weinigen onder ons werden opgevoed met een 1 mei-traditie, want welke anarchist komt eigenlijk niet uit een middenklasse-milieu? Als er al een gevoelsmatige (en klassebepaalde) binding is met 1 mei, dan is dat vaak op sociaal-democratische of parlementair linkse basis. Daarom is het ook zo belangrijk om erop te wijzen dat het anarchisten zijn geweest die de kiem hebben gelegd voor de 1 mei traditie. Maar in de loop van de twintigste eeuw is het aandeel van anarchisten steeds dieper weggezakt en lijkt de dag van de arbeid en alles dat daarbij komt kijken nog het alleenrecht van sociaal-democraten, communisten en reformistische vakbonden te zijn. Er bestaat ook in ons landje nauwelijks een 1 mei-traditie vanuit anarchistische visie. Het zou

een goede zaak zijn hierin verandering te brengen en die dag terug strijdbaar te maken. De dag van de arbeid is een goede gelegenheid om nu eens niet nostalgisch terug te blikken naar een roemrucht verleden en te jammeren over de crisis van nu, maar om te laten zien dat zo’n dag een dag van verzet en (internationale) solidariteit is, een dag waarop degenen die in de hoek zitten waar de klappen vallen, samenkomen en kracht ontwikkelen.

Werken!

In een tijd vol herstructureringen van de economie, met een steeds verdergaande afbraak van allerlei sociale verworvenheden, is het hard nodig om de ons opgelegde idealen van het gangbare arbeidsconcept (die stevast op 1 mei ook gestalte krijgt) als niet langer aanvaardbaar te verklaren! Want het kan niet de zaak blijven van vakbonden die in de goede corporatistische traditie stevast gaan onderhandelen over arbeidsvoorwaarden en sociale uitkeringen als heuse partners van staat en patronaat. In een overlegstelsel waarbij zij als de zogenaamde vertegenwoordigers van de arbeidersklasse worden ingekapseld om vervolgens mee de klassenstrijd te onderdrukken. Alsof arbeiders en ondernemers een gezamenlijk belang zouden hebben, zowel binnen een bedrijf als binnen de kapitalistische politiek-economische verhoudingen. Deze valse suggestie gaat voorbij aan het wezen van het kapitalisme: het streven om de concurrentiepositie te verbeteren en zo groot mogelijke winsten te maken. Dat was vroeger zo, dat is nu niet minder waar en dat zal zo zijn zolang het kapitalisme bestaat. Vandaar het belang om ook hier anarchistische alternatieven op te bouwen zodat we ze kunnen presenteren tegenover het project van de partijen, bazen en reformistische vakbonden. Ze fixeren zich stevast op de alleszalmakende betaalde arbeid en de aanpassing van het individu aan de eisen van de markt. Vaak zegt men hiermee de welvaart en het welzijn van het individu te willen bevorderen, terwijl de ontplooiing van mensen hiermee in strijd is. De manier waarop zij zelfinitiatief en zelfwerkzaamheid willen bevorderen is die van normering, bewaking, controle en onderwerping aan opgelegde regels. Deze overheersende, geïnstitutionaliseerde vorm van arbeid is vandaag ondenkbaar geworden zonder de koppeling met loon en de daarbij horende dwang. Je word verplicht een belangrijk deel van je leven in loondienst te werken, je arbeidskracht te verkopen waarbij het de koper van je arbeidskracht is die de voorwaarden bepaalt waaronder jij moet werken.

Slippendragers

Door het sluiten van deals met bazen, het garanderen van sociale vrede en het mee-beheren van de sociale zekerheid (uitbetaling werkloosheidsvergoedingen) zijn vakbonden niet langer de belangenbehartigers van de arbeidersklasse. Gaandeweg werd het radicale verzet meer en meer verdronken en onschadelijk gemaakt door vakbonden en sociaaldemocraten die de loonarbeid onder zo gunstig mogelijke voorwaarden wilden organiseren. Let wel: binnen de grenzen die het kapitaal stelt. De loonarbeid op zich -als principe van de kapitalistische productiewijze- wordt niet meer ter discussie gesteld. Het is de fixatie op het belang van betaalde arbeid die anarchisten tijdens 1 mei op de agenda moeten plaatsen. Via dagelijkse strijd en veel vormen van verzet, in plaats van beperkt te zijn tot symbolische actie, kunnen we de klassenstrijd aan de basis versterken en terug op de kaart zetten. Vrijheid heeft de hulp van iedereen nodig om te kunnen worden gewonnen: geen dag van de arbeid maar dagen van niet-arbeid!

-- Fien M.

Van eigen volk eerst tot klant is koning

De racistische fundamenteën van de koloniale wereldordes

De koloniale grootmachten legitimeerden eeuwen lang de slavernij en grondstoffenroof in hun kolonies met institutioneel racisme gebaseerd op strikte rassenscheidingen binnen de grenzen van hun macht. Deze imperialistische natiestaten teerden als vampiers op het leven in de kolonies en legden met deze geroofde rijkdom de basis voor hun industrialisatie. De maatschappelijke orde van deze wereldrijken was eigenlijk een etnisch klassensysteem dat doorkruist was door een arsenaal van strenge segregatiesystemen tussen volkeren en rassen. De koloniale roofoconomie van de Europese wereldheersers werd echter heel de geschiedenis door voortdurend ondermijnd door antikoloniale opstanden die steeds moeilijker te beheersen waren. Voor de massa's rechteloze afrikanen, aziaten en indianen was opstand de enige natuurlijke reflex tegen de terreur van het koloniale tijdperk.

Na de afloop van de tweede interimperialistische wereldoorlog en de start van de Koude Oorlog daverde de oude wereldorde op haar grondvesten door een reeks antikoloniale revoltes. Tussen 1945 en 1979 werden tientallen onafhankelijke natiestaten gesticht in de bevrijde kolonies.

In de woelige jaren tussen de bezetting van Jeruzalem door het Israëliësch leger en de VS evacuatie uit Saigon, werd het imperialisme van de moderniteit tot een herstructurering gedwongen om de structurele crisis te overleven. Een neoliberale revolutie veroverde vanuit de VS de westerse wereld en hervormde dankzij de digitale revolutie succesvol de nationale economie tot het staatskapitalisme implodeerde.

Tegen dat moment waren er in de Triade als gevolg van de privatiserings- en fusioneringsgolf honderden multinationale reuzenbedrijven opgericht die stuk voor stuk een hogere jaarlijkse omzet hadden dan tientallen regeringen van arme maar onafhankelijke natiestaten. De implosie van de USSR ging eveneens gepaard met de doorbraak van het internet en de opmars van de kenniseconomie die de speerpunt vormde van de nieuwe wereldorde die Bush op de vooravond van Desert Storm aankondigde. De legers handenarbeiders van de industrialisatie werden gedeeltelijk vervangen door de geestesarbeid en

de diensteneconomie. Onder de technocratische regimes wordt het krimpende industrieproletariaat in toenemende mate bevolkt door allerlei migranten uit de derde wereld terwijl de gedelokaliseerde industriesectoren zich in hun thuislanden vestigen om aan de westerse loonkosten te ontsnappen. Deze herstructurering kan enkel slagen indien de bijbehorende migratiestromen naar de continentale vrijhandelszones beheerst worden en de orde in gefaalde natiestaten kan worden gehandhaafd. De militaire realisatie van de wereldmarkt wordt in deze wereldorde gerechtvaardigd vanuit de humanitaire plicht tot interventie wanneer deze overeenstemt met de geostrategische belangen van de monopolies. In deze verdoken oorlogsdoctrine schuilt een ideologische overgang waarin oud rechts het principe van biologisch racisme door raciale scheiding veranderd in een dwingend assimilatieproces gekoppeld aan de specifieke noden van de marktontwikkeling.

Succesvolle herbronning van nieuw rechts

In hetzelfde jaar dat de Berlijnse Muur werd gesloopt moest het apartheidsregime van Zuid Afrika capituleren om de totale vernietiging van deze racistische natiestaat in een etnische klassenoorlog te voorkomen. Jaren van internationale soldariteitsboycots brachten de multinationale broodheren van het apartheids-

regime ernstige schade toe waardoor vele de geldstroom richting Pretoria staakten. De economische crisis en de verzwakkende blanke staatsmacht zagen al jaren hoe steeds meer afrikaanse jongeren zich in het ANC en de Inkatha milities klaarmaakten voor een eindafrekening met de gehate politiestaat. De door het globale en lokale verzet afgedwongen ontbinding van het apartheidsregime markeerde ook het begin van de structurele overgang in het westen van oud naar nieuw rechts. De capitulatie van het beruchtste voorbeeld van een natiestaat gebouwd op strenge en permanente rassenscheiding betekende echter allerm minst dat racisme als wapen minder belangrijk zou worden in de ontwikkeling van de Nieuwe Wereldorde.

Het oude racisme uit het tijdperk van de koloniale overheersing moest echter dringend geactualiseerd worden om naar de realiteiten van de globalisering te worden vertaald. Daarvoor werden enkele verouderde ideologische loopgraven ingeruild voor een pseudowetenschappelijk gefundeerde verfijning van deze mensverachtende onderdrukingsleer. Socialistische kritieken op het imperialisme werden in de uitbuitingsleer van de nieuw rechtse managerskaste ingekapseld waardoor vulgair racisme als politiek-correcte en wetenschappelijk onderbouwde ideologie werd vervormd.

Wat is de succesformule achter het politieke succes van de Pim-zaligers, Berlusconi's en Haiders en is er sprake van een evolutie of een breuk? Om de tegenwoordige maatschappelijke verrechtsing effectiever te bestrijden is het van belang om de verschillen tussen het natiestaatracisme en het bedrijfsracisme te herkennen.

Wetenschappelijk verantwoorde verrechtsing

In de bedrijfslogica van de wereldmarkt is de discriminatie van het individu volgens nationaliteit en ras verfijnd tot een systeem waarin marktvijandige socioculturele identiteiten en de daaraan verbonden samenlevingsverbanden de voornaamste discriminatievoorwaarden worden.

Niet kleur of geboortelocatie maar taal, religie en samenlevingsvorm zijn in de kennismaatschappij bepalend voor de positie van alle in haar biomacht ingesloten personen. De talrijke

actuele voorbeelden liegen er niet om. Anno 2004 wilde de Franse regering moslimvrouwen al het dragen van een hoofddoek in het openbaar verbieden. Maar het kan nog efficiënter. De VS eist korte tijd na de aanval op de hoofddoek dat Europese vliegtuigmaatschappijen voortaan verdachte persoonlijke gegevens van klanten zouden doorspelen aan de ordediensten van het thuisland van de staatsterreur. Met 'verdacht' bedoelde men onder andere iemand die varkensvlees weigerde als maaltijd. Indien Virgin & co niet vrijwillig voldoen aan deze eisen wordt bedreigd met een landingsverbod of hoge boete wegens het negeren van de veiligheidscode...

Deze ideologische aanpassing op wereldschaal was noodzakelijk en werd mogelijk in de overgang van de industriële disciplinariteit naar de controlesamenlevingen vanaf 1989. In de globaliseringscontext was het voor het volwassen grootkapitaal uiterst renderend om een aantal biologisch bepaalde en dus vaste discriminatiemethodes te herformuleren in een flexibele socioculturele discriminatie. De radicale herstructureringen in tijd en ruimte zorgden ervoor dat de (zinloze en onproductieve) uitbuiting vanwege iemands huidskleur of lichaamskracht plaats heeft geruimd voor onderdrukking op basis van aanpasbare identiteitsgegevens zoals taal of kennis. Zo werden de vaste tegenstellingen van de imperialistische natiestaat succesvol geflexibiliseerd en gedecentraliseerd volgens de behoefte van de multinationals.

Uit de politieel beheerde informatiestromen vloeit de biomacht die toelaat om het traditionele racisme te perfectioneren via een gedecentraliseerd machinesnetwerk. Uit de virtuele productie halen de neoliberale managers de kennis om de vloeibare segregatie wetenschappelijk te beheren.

In deze nieuw-rechtse logica wordt de gedwongen segregatie vervangen door gedwongen integratie waardoor de fascistische realiteit als progressief beleid kan worden verkocht tegenover de achtergrond van het ideologisch failliet en verraad van de westerse sociaal-democraten.

Nieuw rechts recupereerde succesvol enkele kernargumenten uit de oude socialistische kritiek op het kapitalisme waarna het gros van de politieke linkerkant deserteerde en in de neoliberale eenheidsregimes werd opgenomen. Ze zijn nu de ferventste voorvechters geworden van het mensenrechten-imperialisme dat de barbaarse culturen voor hun bestwil zal beschaven. Dankzij SP.a en Groen! worden er nu tussen clusterbommen ook voedselpakketten gedropt op de vijanden van het cyberkapitaal.

Volgens de antiracistische argumentatie van links in het koloniale tijdperk waren de verschillen tussen mensen niet door de natuur bepaald maar door hun historische socioculturele ontwikkeling. Nieuw-rechts integreerde deze kritiek in de fabel van de botsende beschavingen. Deze sociocultureel bepaalde verschillen zijn volgens de managers van de globalisering onverzoenbaar en dienen via een gedecentraliseerde bevolkingspolitiek politieel hun plaats in de geatomiseerde wereldorde te aanvaarden. In de postmoderne kenniseconomie is de macht van de monopolies theoretisch vereeuwigd in de vergevorderde automatisering van de machinesnetwerken die alle natuurlijk leven in de controlestaten steeds totaler onderwerpen.

Multicultureel masker van het marktbeheer

In april 1992 stond de bekendste multiculturele metropool ter wereld in vuur en vlammen na de vrijspraak van racistische agenten. Enkele minuten na de vrijspraak brak een massale opstand uit in de zwarte getto's van South Central LA die enkel met een grootschalige legerinzet konden worden bedwongen. De plaatselijke en tijdelijke implosie van de racistische samenlevingsstructuur in dit neoliberale mekka van de globalisering, ging gepaard met de zwaarste raciale geweldsexplosie in de geschiedenis van de VS.

Enkele dagen voor de tanks van de National Guard het hart van Los Angeles herbezetten waren op een moment meer dan duizend brandhaarden geregistreerd in of rond de etnische getto's van de verloederde binnenstad. Na meer dan honderd doden, een veelvoud aan gewonden en ontelbare plunderingen met vernielingen was duidelijk dat de overgang van essentieel naar gradueel racisme in de praktijk bitter weinig had veranderd.

De managers van de tot biofabrieken gereduceerde samenlevingen hebben principieel geen mening over de maatschappelijke ordening volgens raciale verschillen en beschouwen deze situatie als een praktische realiteit. De raciale hiërarchie in de multiculturele technocratie wordt door nieuw-rechts als een gevolg van de socioculturele geschiedenis voorgesteld terwijl dit racisme natuurlijk de oorzaak vormde van deze ontwikkeling. Naargelang het economisch succes van hun biopolitieke integratie worden etnische minderheden gerangschikt volgens de prestaties van hun socioculturele identiteit op de rauwe realiteiten van de stedelijke oorlogszones. De theoretisch racistische onderwerping van onrecupereerbare socioculturele identiteiten maakte plaats voor de rationele discriminatiemechanismen van de vrije concurrentie die voor marktextremisten als natuurwetten de raciale diversiteit reguleren en dicteren. De ontmenselijkte machinecultuur van de witte wolven bezorgde hen de middelen om de sociale demografie via een gedecentraliseerde bevolkingspolitiek te overheersen. In de fictieve multiculturele wereldmarkt van de neoliberale wereldorde worden alle samenlevingsvormen geabsorbeerd en verminkt tot een universele eenheidswaar. De onophoudelijke vernietiging van de voor monopolies onbruikbare socioculturele samenlevingsstructuren werd na de WTC crashes bekroond met de oorlog tegen de islam als voorlopig hoogtepunt.

Als anarchisten zijn wij uitgesproken tegen de desastreuze vernietiging van alle natuurlijke en sociale verbanden om de winsthonger van de monopolies te verzadigen. We hoeven ons daarom niet wetenschappelijk te legitimeren of bescherming te zoeken achter onze historische aartsvijand. Daarin streven we zoveel mogelijk naar een universele natuurlijke orde waarin solidariteit, begrip en respect over het vulgaire winstbejag zullen primeren! Tot die dag zal het onze missie zijn om de onderdrukkers te ontmaskeren en proberen collectief uit de biopolitieke gevangenis van het postmoderne bestaan te breken!

-- El Furio.

Bronnen: 'The new imperialism', R ; Biel. 'Empire', Hardt en Negri

Internationale betoging en bijeenkomst in Barcelona

Voor de vrijlating van de anarchistische gevangenen en tegen de gevangenismaatschappij

De Coördinatie Vrijheid voor anarchistische gevangenen riep vanuit Barcelona internationaal op om op 24 april de vrijheid te eisen van onze opgesloten kameraden en voor een wereld zonder gevangenen. Tegelijkertijd werd er een internationale bijeenkomst georganiseerd tegen de gevangenen en tegen de gevangenismaatschappij. Hieronder de oproep vanuit Barcelona:

Met de bedoeling om een campagne van strijd, kritiek en actie tegen de gevangenis en de controlemaatschappij opnieuw te lanceren werd voorgesteld een internationale ontmoeting in Barcelona te houden. Deze ontmoeting wil een open ruimte zijn voor confrontatie, uitwisseling van ideeën, ervaringen en kritieken; met als objectief de radicale analyse uit te breiden niet alleen naar het gevangenisstelsel maar ook naar de maatschappij die het produceert. Op dit moment bevinden we ons op een historisch tijdstip waar de beleidsmaatregelen van sociale controle en repressie in de westerse wereld zich hebben verbonden. Deze eenmaking bestaat niet alleen in een coördinatie van de regeringen voor een efficiëntere repressie, maar ook in een welbepaalde ideologie en visie op de wereld die pretendeert sociale consensus te creëren gebaseerd op de cultuur van de angst en de noodzaak van een veralgemeende veiligheid. De samenleving die gebombardeerd wordt door mediapropaganda, bevindt zich in een staat van permanente terreur. Geterroriseerd schurkt de samenleving zich dichtert aan tegen de ideologie van de macht en wordt makkelijker domesticeerbaar, aanvaardt veel sneller repressieve beleidsmaatregelen, ogenschijnlijk voor de veiligheid van de burgers. Zo wordt in naam van de veiligheid van ons allen elke vrijheid beperkt. Eenmaal dit paradigma van de terreur geïnterioriseerd en genormaliseerd wordt een mechanisme geactiveerd van zelflegitimatie van het heersende systeem en tegelijkertijd van criminalisering van elke vorm van verzet, weigering of poging om het dominante systeem in vraag te stellen. Dit komt heel duidelijk tot uiting in de definitie die de Europese Commissie heeft gegeven aan het delict terrorisme in het artikel 3 van het wetsontwerp (goedgekeurd in 2001).

Wanneer wij praten over de gevangenismaatschappij, hebben we het niet alleen over de tastbare structuur van gevangenen, maar over een geheel van mechanismen om het gedrag van individuen te controleren en te manipuleren door bestraffing en manipulatie van de verlangens, behoeften en verwachtingen van mensen. Zo wordt de behoefte om te consumeren gecreëerd, die van een stabiel en veilig leven en daardoor ook de noodzaak om te werken. Het verplicht ons een uniform en gecontroleerd levensritme te onderhouden, wat weer bijdraagt tot de controle van tijd en bewegingen van personen. In de gevangenismaatschappij zijn er verschillende niveaus van opsluiting: er is een eerste niveau van fysieke opsluiting die zich materialiseert in de gevangenis zelf, in de opvangcentra voor immigranten, de centra voor minderjarigen en de psychiatrische instellingen. Er is een ander niveau van opsluiting buiten de fysieke muren van de gevangenis (voorwaardelijke vrijheid, elektronische enkelband,...) en bovendien wordt de gevangenis begrepen als 'controle': camera's aan alle kanten, microspionage, controle van de vrije beweging van personen,... Tenslotte is er de gevangenis in zijn meest subtiele aspect: het nestelt zich in de geest van mensen. Een specifieke denkstructuur die de manier waarop men de wereld waarneemt zo conditioneert dat men niet of moeilijk alternatieven kan waarnemen, of voorbij deze structuur denken dmv. de normaliseringinstrumenten van het dominante paradigma (school, werk, controle van tijd en bewegingen). Dit is bijvoorbeeld te merken aan de manier waarop de taal opgelegd door de macht de perceptie van de realiteit manipuleert en tegelijkertijd de mogelijkheid om zich andere realiteiten voor te stellen uitsluit (zoals 'terrorisme', 'geweld', 'rechtvaardigheid', 'solidariteit', 'vrijheid'...)

Wij zijn van mening dat het op een moment als dit heel belangrijk is om een ruimte te maken waar we analyses en nieuwe strategieën van strijd tegen de projecten van Staat en Kapitaal kunnen vergelijken en om een veel diepgaandere kritiek van de gevangenis en van de maatschappij die deze produceert uit te werken. Tegelijkertijd willen we onze verstandhouding, communicatie en uitwisseling consolideren. Dit proces lijkt ons bovenal noodzakelijk in een context zoals die in Spanje waar er een grote vraag is om de ervaringen uit het verleden van strijd tegen de gevangenis opnieuw te confronteren, te versterken en te actualiseren, vooral op dit moment van verlamming en van onvermogen om aan te vallen, moment dat de Staat heeft aangegrepen om haar praktijken van wraak en dood tegen de rebellen in de gevangenis op te drijven en om elke poging tot offensief en subversie stil te leggen en te onderdrukken.

Voor meer info: www.alasbarricadas.org , www.geocities.com/abc_gent

Missouri Prisoners Labor Union

Historisch gezien werden gevangenen in het verleden opgesloten om de onproductieve leden van de maatschappij van de straat te houden. Hedendaagse gevangenen worden dan weer gebruikt voor slavenarbeid door misdadige ondernemingen. De leugens en illusies gaan zover dat opsluiting nu beschreven wordt als *rehabilitatie*. Gekleurde mensen, voornamelijk arm, worden buiten verhouding gearresteerd, berecht, en opgesloten in gevangenen om uitgebuit te worden door rijke en machtige mensen. De gemeenschap pikt die illusie door te geloven dat gevangenisarbeid jobtraining is. De arbeid van gevangenen wordt aan corporaties verkocht bij opbod. Dit criminele tuig mag grote winsten opstrijken door gevangenen uit te buiten. De *Missouri Prison Labor Union* tracht dit te veranderen. Via een open brief roept *Jerome White-Bey* op tot solidariteit. Hij is een afro-amerikaanse anarchist en zit in de gevangenis voor een gewapende overval 25 jaar geleden.

Beste vrienden anarchisten,

Ik ben trots te kunnen zeggen dat ik een anarchist ben, ook al ben ik een gevangene van de staat Missouri en zit ik al 24 jaar vast. Ik weiger echter om te zwichten voor de gevangenisbureaucraten. Een tijd geleden richtte een groep gevangenen, waaronder ikzelf, de *Missouri Prisoners' Labor Union* op. Ons doel is het propageren van sociale rechtvaardigheid, mensenrechten, de rechten van gevangenen en arbeiders. We streven naar een Verklaring van de Rechten van Gevangenen, het naleven van de wetten tegen het misbruik van gevangenen, een arbeidsvergoeding voor gevangenen, de naleving van wetten op nepotisme in Missouri, een minimumloon voor gevangenen, een onpartijdige ombudsdienst, de afschaffing van de doodstraf en de "No-parole"-wetten (geen recht op voorwaardelijke vrijlating) en de afschaffing van het 13e amendement van de Grondwet van de VS.

Vrienden anarchisten, ik ben door de hel gegaan sinds we onszelf georganiseerd hebben in het MPLU. Ze hebben me getreiterd op een manier die je niet voor mogelijk houdt. Bovendien krijgen we heel weinig ondersteuning van onze kameraden in Missouri.

Hier in Missouri lijken de meesten van jullie (anarchisten) niet te begrijpen of niet te willen begrijpen, welke problemen de gevangenisstrijd inhoudt. Jullie verkiezen het om de andere kant op te kijken, terwijl zich in jullie achtertuin een strijd afspeelt. Ik begrijp dat sommigen van jullie je veiliger voelen door absoluut niets te doen. Jullie houden je bezig met discussies over verschillen van mening, waarvoor wij de tijd noch de energie hebben.

Kameraden, hoe zouden jullie als anarchisten onze anarchistische beweging in het algemeen definiëren en hoe formuleren jullie ons doel? We voeren een strijd om onze burger- en mensenrechten te bekomen en hebben behoefte aan jullie hulp in deze strijd. De afschaffing van gevangenen, van het gerechtelijke apparaat en de kapitalistische staat is het uiteindelijke doel van elke ware Anarchist. Dus als je niet bang bent voor het echte leven, vecht dan mee tegen de gevangenisbureaucraten, en wees bereid om onze krachten te bundelen en ons te steunen bij het organiseren van een gevangenenverbond.

Je kan *Jerome White-Bey* schrijven:
President MPLU - Reg No. 37479 (1-B-224)
South Central Correctional Centre
255 West Highway 32 - Licking, MO 65542-9069
- USA

Meer info: www.mplu-support.tk, abc_ant@raaf.be

AnarGENDA

GENT

Buurtkeuken

Hulstboomstr. 71, Brugse Poort

- Elke dinsdag en vrijdag, 18u - 20u

Anarchistische infotheek

Annociadenstraat 16 - 9000 Gent

- Open woensdag van 14u tot 18u en zaterdag 14u tot 17u

Anarchistisch Centrum

Sparrestraat 1a, 9000 Gent – wijk Brugse Poort

- Maandag: Infomania (info-activiteiten; gratis)
- Elke woensdag: volxkeuken + Kanaal A (axie-info; lezingen)
- Elke vrijdag: Algerijns café vanaf 21u

Palinghuizen

Palinghuizen 144, 9000 Gent bij Westerberggraafplaats

- Elke donderdag: kafee / info / optredens
- 1e donderdag van de maand: antifakafee / info / optredens

IVAGO

Staaksenstraat, 9000 Gent

- Elke zondag: volxkeuken
- Elke maandag & woensdag van 14u tot 17u: weggeefwinkel

Woonmanifestatie

“menswaardig wonen, voor iedereen!”

16 mei; samenkomst om 14u, Anseeleplein (achter Vrijdagsmarkt)
www.platformwonen.be

ANTWERPEN

Experimentele bibliotheek

kafee Den Hopsack, Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen

- Elke 1ste week van de maand van 20u tot 24u (nooit op zo en ma)

Het Badhuis

Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen

- Elke maandag en woensdag: volxkeuken vanaf 19u (vrije bijdrage)

!klap!dorp!

klapdorp14-16, 2000 Antwerpen

klap@klapdorp.net

- van 14 t/m 23mei: kraakexpo

Feministisch café Poppesnor

12 mei, om 19u30 in CCBerchem, Driekoningenstr 126, 2600 Berchem: “Islam en de media, een feministische kijk”

www.feminisme.belfc.poppesnor

BRUGGE

Uitgezonderd

uitgezonderd@lycos.com

PB 715, 8000 Brugge

(geen naamsvermelding)

- elke 1ste zaterdag v/d maand: volxkeuken, (vooraf) infotheek van 17u tot 19u
- andere weekends infotheek op zondag van 14u tot 17u
- elke 3de zaterdag v/d maand: volxkeuken met optredens, film of info in Zandberg (Daverlopark - Assebroek)

LEUVEN

Villa Skwattus Dei

Schapenstraat 29, 3000 Leuven

sociaalcentrum@hotmail.com

- elke maandag: Tapasbar vanaf 19u (vrije bijdrage)
- elke woensdag volxkeuken vanaf 18.30u (vrij bijdrage)
- volxkeuken vanaf 18u (vrije bijdrage) (koken vanaf 15u)

AC De Molotov

Vaartkom 21, 3000 Leuven

p/a PB 80, 3000 Leuven 3

- 30/04 - 20u: concert (punk)
- 19/05 - 20u: concert (crust/punk)
- 20/05 - 20u: concert breakcore/industrial

Open Poort

E. Remyvest 66, 3000 Leuven

openpoort@raaf.be

- elke dinsdag: kraakspreekuur van 14u tot 17u en van 19u tot 22u

LOUVAIN-LA-NEUVE

Squat Zone Okupée 111

rue de la Baraque 111, Louvain-La-Neuve

squat111@no-log.org

- Elke dinsdag vanaf 21u: Jam Acoustik (gezellig samenzijn, breng zelf muziekinstrumenten mee) met vegetarisch eten
- Vrijdag 30 april: punk concert voor CNT - Les Anges Détraqués (FR) + Miss Helium +guest

LUIK

Le Chemin Vert

rue du Méry 20, 4000 Luik

- Elke 1ste zaterdag van de maand: Vergadering van de Fratanargroep (www.anarchie.be/fratanar/)

HASSELT

De Zeven Dweren

Koningin Astridlaan 68, Hasselt

(tegenover station, naast Vlaams Huis)

- elke Woensdag vanaf 18u vegan volxkeuken
- elke Vrijdag vanaf 17u: kafee van Babel

Abel Paz

83 jaar, schrijver en anarchosyndicalist, één van de laatste levende anarchistische getuigen van de Spaanse burgeroorlog.

Maandag 7 juni:

Assez, Gent - 20u

Zaterdag 5 juni:

De Zandberg, Brugge - 19u30

Reclaim The Streets!

Zaterdag 1 mei

(vertrek aan het station)

Een volledige lijst van 1 Mei-activiteiten vind je op pagina 1!

De Nar

PB136, 3000 Leuven3

(enkel adres vermelden; geen naam!)

0475/227 365

info@denar.be

Anarchistische Bond

pb 136, 3000 Leuven3

(enkel adres vermelden; geen naam!)

0485/168 362

bond@zelfbeheer.be

www.anarchie.be/bond

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplekallen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

AANTAL :	België	Europa
1	12	18
2 - 3	18	24
4 - 9	24	48

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek.n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen). Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel. Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijkse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden.

WIE OF WAT IS DE NAR?

Mag ik even mezelf voorstellen:

Hallo, ik ben een schrijverscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgewoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een antikapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samern klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodssteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijverscollectief De Nar.